Nr. 36

8 september 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

?!

De grootste kwast van alle tijden

Een heer die overdreven modieus en opvallend gekleed is noemt men een fat, een dandy en ook wel een kwast of een modegek. De grootste fat was wel de Engelsman George Bryan Brummell, die in Londen geboren werd op 17 juni 1778. Zijn vader was particulier secretaris van lord North en werd in 1782 sheriff van Berkshire. Zijn grootvader was een winkelier geweest, die zijn inkomen wist te vergroten door kamers te verhuren aan vooraanstaande personen.

George Bryan Brummell werd meestal Beau (Mooie) Brummell genoemd. Hij studeerde tot zijn zestiende jaar in Eton en in Oxford en toonde daar een zekere letterkundige begaafdheid, maar ook al een overdreven bezorgdheid voor zijn uiterlijk. Daarna kwam hij weer naar Londen en de prins van Wales, de latere koning George IV, stelde hem aan tot vaandrig van zijn regiment. Brummell klom op tot de rang van kapitein en verliet in 1798 de militaire dienst. Het jaar daarop kreeg hij een erfenis van dertigduizend pond sterling en dank zij zijn vriendschap met de prins en zijn verfijnde smaak gaf hij van toen af aan in de herenmode de toon aan.

Hij was verschrikkelijk met zichzelf ingenomen en uiterst gevat. Hij raakte bekend om zijn geestige brutaliteit, waarover vele verhalen bewaard zijn gebleven. Zo gebeurde het eens dat Brummell bij de prins in de kamer zat, zich traag naar hem toe keerde en zei: „Wales, bel eens voor me." De prins zei niets, trok aan het bellekoord en beval de lakei, die binnenkwam het rijtuig van zijn vriend te laten voorkomen.

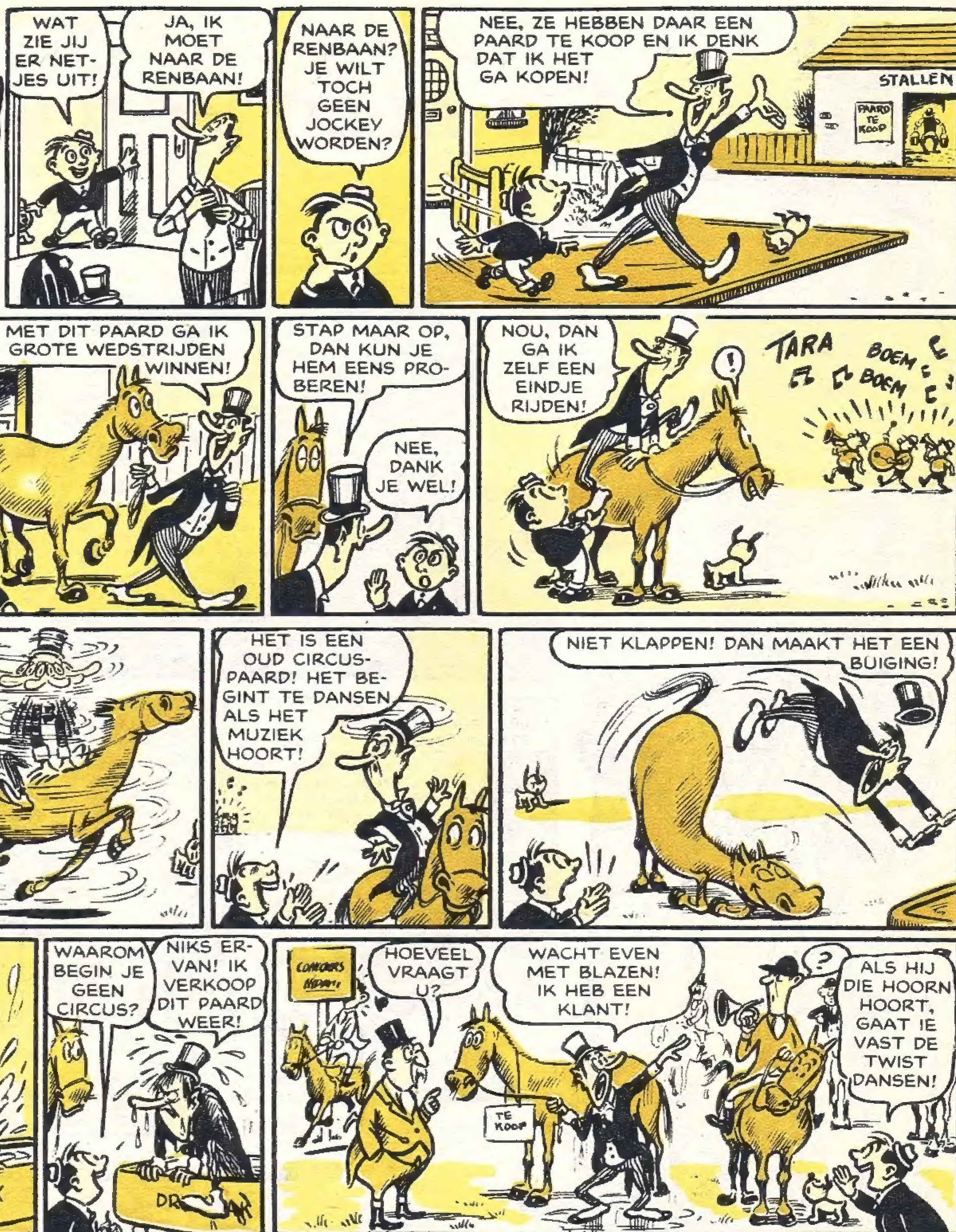
In de dagen van Brummells modeheerschappij bestond de kleding van de dandy uit een blauwe jas met koperen knopen, een leren broek, hoge laarzen en een stijve witte das, die het hoofd zo rechtop hield, dat de drager onmogelijk naar beneden kon kijken en zijn eigen tenen zien. Brummels dassen werden in Londen algemeen besproken. Hij liet ze ontwerpen door de beroemdste portretschilders. Hoeveel tijd en zorg hij besteedde aan het omdoen ervan blijkt uit het verhaal van een vriend, die bij hem op visite kwam terwijl hij bezig was zich te kleden. Onderweg naar Brummells kamer kwam de vriend diens bediende tegen, die de trap afging met een blad, waarop een groot aantal verfomfaaide halsdoeken lag. „Wat heb je daar?" vroeg de bezoeker. „Dat zijn onze mislukkingen," zei de knecht.

Bijna even grote aandacht had Brummel voor zijn handschoenen. Hij hield vol dat geen mens in staat was een goed paar handschoenen te maken. Hij droeg daarom aan iedere hand twee exemplaren: een die precies om zijn duim paste, en een die de vingers en de rest van zijn hand dekte. Er waren steeds drie kappers bezig om zijn haar te doen; een werkte er aan de voorkant, een aan de slapen en een aan het achterhoofd.

Een concurrent van Brummell was een zekere Albert Kelly, die beroemd was om zijn kleren en vooral om de smeer die hij voor zijn schoenen gebruikte. Hoeveel ontzag de laarzen van Brummell iedereen ook inboezemden, toch was hij blijkbaar jaloers op Kelly, die is omgekomen bij een brand, terwijl hij een poging deed om zijn schoenen te redden. Zodra zijn dood bekend werd, vlogen de andere dandy's elkaar in de haren om zijn huisknecht. Brummell vond de man het eerst en vroeg welk loon hij wilde hebben. „Kelly heeft me hondervijftig pond per jaar betaald," zei de knecht, „maar ik ben tweehonderd waard." Brummell had bezwaar tegen dit hoge bedrag, maar een andere fat gaf de bediende zijn tweehonderd pond en kon er zich voortaan op beroemen dat hij de meest opvallende schoenen van Engeland droeg.

Kieskeurigheid in kleding en toilet is een dure eigenschap. Brummells vermogen ging er helemaal aan op en door zijn scherpe tong verloor hij de vriendschap van de kroonprins. Hij ging achteruit en moest in 1816 naar de Franse stad Calais vluchten om aan zijn schuldeisers te ontkomen. Hier bleef hij veertien jaar. Van tijd tot tijd kreeg hij wat geld van vrienden in Engeland, maar steeds zat hij tot over zijn oren in de schuld. In 1831 kreeg hij door de goede zorgen van vrienden het baantje van Engels consul in de Franse stad Caen, waaraan een klein salaris verbonden was, maar twee jaar later werd die betrekking opgeheven. In 1835 verloren de Franse schuldeisers van Brummell hun geduld en lieten hem in hechtenis nemen, maar wéér redden hem zijn vrienden. Zij betaalden zijn schulden en hielpen hem aan een klein inkomen.

Zijn overdreven zorg voor zijn toilet was intussen helemaal verdwenen; hij zag er sjofel en armoedig uit. In 1837 werd hij twee keer achtereen door een beroerte getroffen. Er werd een plaatsje voor hem gevonden in het armenhuis in Caen, waar hij op 30 maart 1840 stierf.

Waar komt die naam vandaan?

TEDDYBEER

Volgens het woordenboek is een teddybeer een speelgoedbeer van haarvilt of pluche, maar er staat niet bij waar de naam *teddy* vandaan komt. Teddy is in dit geval een afkorting of verkleinwoord van de voornaam Theodoor en de Theodoor die hier bedoeld wordt is niemand minder dan wijlen president Theodoor Roosevelt van de Verenigde Staten. In 1902 nam hij op een keer deel aan een jachtpartij. Op een gegeven ogenblik zag hij een jong beertje lopen, dat hij wilde schieten. Toen hij echter dichterbij gekomen was, vond hij het diertje zo grappig, dat hij het niet over zijn hart kon verkrijgen het te doden. Een fabrikant van speelgoedberen hoorde dit verhaal en noemde zijn beren voortaan „teddy"-beren.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN AFRIKA OP ZOEK NAAR DE STENEN LEEUW. HUN RIVALEN, PROFESSOR MALEY EN BRINDO, HADDEN HUN KAART GESTOLEN.

DE VRIENDEN ZAGEN DE HELICAR DALEN EN TED SCHAKELDE VLUG ZIJN ZENDER IN.

ZE GAAN LANDEN. WE MOETEN BIJ HEN IN DE BUURT ZIEN TE KOMEN!

ARCH

INTUSSEN WISTEN DE VRIENDEN NIET HOE DE STENEN LEEUW ER UIT ZAG.

VOLGENS BOB LINTON ZIJN ER MENSENLEVENS GEMOEID MET HET VINDEN VAN DAT BEEST!

EEN GROTE VERRASSING WACHTTE HUN TOEN ZE IN DE BUURT VAN DE HELICAR KWAMEN.

KIJK EENS, EEN RUÏNENSTAD UIT DE OUDHEID!

ONMIDDELLIJK STOPTE DE MOTOR.

NU MOETEN WE EERST MALEY EN BRINDO OPSPOREN EN ZIEN TE ONTDEKKEN WAT ZIJ VAN PLAN ZIJN!

WE MOETEN VOORZICHTIG TE WERK GAAN!

BEHOEDZAAM LIEPEN DE VRIENDEN DOOR DE STRATEN VAN DE STAD.

IK VERMOED DAT MALEY EN BRINDO IN DIE TEMPEL ZIJN!

WE ZULLEN GAAN KIJKEN!

APEN EN VOGELS VLUCHTTEN KRIJSEND VOOR HUN VOETEN WEG.
DAAR ZIJN ZE! ZE HEBBEN ONS GEVONDEN!
ZE ZULLEN ER SPIJT VAN KRIJGEN DAT ZE ONS GEVOLGD ZIJN!

PROFESSOR MALEY LACHTE GRIMMIG EN ZEI:
MET DATGENE WAT WIJ OVER DE STENEN LEEUW WETEN KUNNEN WE HEN VERSLAAN! LUISTER...

VOORZICHTIG HADDEN DE VRIENDEN INTUSSEN DE TEMPEL BETREDEN.
HET RUIKT HIER WEL ERG MUF!
ER IS HIER IN EEUWEN NIEMAND GEWEEST!

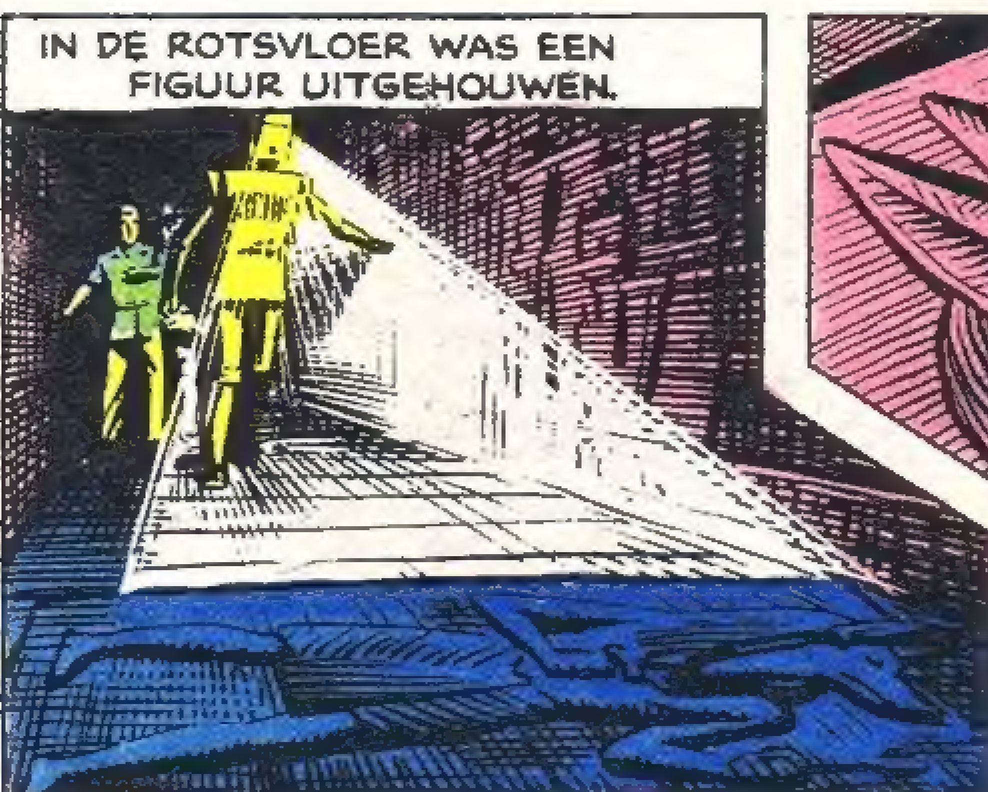

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN ONMIDDELLIJK FLITSTE ARCHIES ZOEKLICHT AAN.
IK WEET NIET WAAROM, MAAR HET BEVALT ME HIER NIET!
ARCHIE
ALS WE MALEY EN BRINDO WILLEN VINDEN, ZULLEN WE TOCH VERDER MOETEN!

OPEENS RICHTTE ARCHIES LICHT ZICH OP EEN STENEN GEVAARTE.
TED, WAT IS DAT?
D...DAT IS DE... STENEN LEEUW!

IN DE GAPENDE MUIL VAN HET DIER WAS EEN RUIME OPENING.
KOM, WE GAAN NAAR BINNEN! IK VERMOED DAT MALEY EN BRINDO DAAR ZIJN!

INTUSSEN WERDEN DE VRIENDEN DOOR DE SCHURKEN BESPIED.
ZE GAAN NAAR BINNEN, PROFESSOR!
WIJ GAAN ACHTER HEN AAN! DE LEGENDE ZEGT, DAT WIE HET EERST DE STENEN LEEUW BETREEDT ZAL STERVEN!

VOORZICHTIG GINGEN DE VRIENDEN VERDER.
HET ZAL ME BENIEUWEN WAT WE HIER VINDEN, KEN!

IN DE ROTSVLOER WAS EEN FIGUUR UITGEHOUWEN.

ARCHIE STAPTE ER VOORZICHTIG OP, MAAR NIET VOORZICHTIG GENOEG. ER WEERKLONK EEN GEKLIK.

DIRECT DAAROP VOLGDE EEN HEVIG GEROMMEL EN...
TED! DE MUUR! WAT GEBEURT ER?

De roep van het circus

DEBBIE WEST VAN CIRCUS MELWIN HAD EEN JONGE TIJGER CADEAU GEKREGEN. 'S NACHTS WAS HIJ IN DE KOOI VAN EEN LEEUW TERECHTGEKOMEN, MAAR DEBBIE HAD HEM ERUIT GEHAALD.

TEX, LAAT JIJ RADJA EENS ZIEN WAT HIJ MOET DOEN ALS IK „OP" ZEG!

KIJK, RADJA, DAT MOET JIJ OOK DOEN!

MAAR TOEN DEBBIE NOGMAALS „OP" ZEI...
...GOOIDE HET SPEELSE DIER HET VOETSTUK OM.

DEBBIE HIELD ECHTER VOL EN TENSLOTTE...
GOED ZO, DAT HEB JE KEURIG GEDAAN!
...BEGREEP RADJA HAAR.

EVEN LATER KWAM SAM DE TENT IN.
DEBBIE, DE BAAS WIL JE SPREKEN!

JE MOET IETS VOOR ME DOEN, MAAR LEES DIT EERST EENS!

KIJK EENS, TEX, JE NAAM STAAT OP HET AANPLAKBILJET! JE BENT BEROEMD!

CIRCUS MELWIN
BETTINA & HAAR ZEEHONDEN
SAM AKROBAAT OP DE FIETS
CARL SCHMIDT & de TEMBA Olifant
HANS LARSEN EN ZIJN LEEUWEN
DE DRIE FELLINI'S AAN DE VLIEGENDE TRAPEZE
TEX DE VERSTANDIGE HOND

ZOALS JE WEET GAAN WE HIER WEG. IK WILDE TOM EN JOU VOORUITSTUREN NAAR ONZE VOLGENDE STANDPLAATS!

TOM MORDEN, DE CLOWN, KWAM NADERBIJ.

HET IS VAN GROOT BELANG DAT JE DIRECT NAAR ONZE NIEUWE STANDPLAATS GAAT...

...EN DAT JE ZORGT DAT JE ER OM TWAALF UUR BENT! ALS JE TE LAAT KOMT, HEEFT ONZE CONCURRENT, CIRCUS LANGTON, DE PLAATS BEZET!

Het beest van Chasseloup

door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin reizen vanuit Engeland naar Bretagne om een nader onderzoek in te stellen naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en naar het eiland Ré verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. James en Lindsay zijn van plan een bezoek te brengen aan Raouls vader, die woont op het kasteel Chasseloup.*

„We zullen eerder een boot nodig hebben dan een auto," vond Lindsay, terwijl hij achter het stuur ging zitten en de startknop indrukte. Het was een fijn gevoel om achter het stuur van een Jaguar te zitten, al vond hij het een beetje vernederend, dat James niet hebben wou dat hij harder reed dan vijftig kilometer. Lindsay werd dan ook woedend toen ze gepasseerd werden door een vrachtauto, die zwaar beladen was met een hoge vracht rode appels.

In Plélan, een klein marktplaatsje dat nauwelijks op de kaart was te vinden en alleen maar bestond uit één lange straat, verlieten ze de grote weg en sloegen een zijweg in. Ze waren nog niet ver gevorderd, toen James opeens rechtop ging zitten. „Let op, neef," zei hij. „Je reed net een bord voorbij, waar op stond „Antiquiteiten" met een pijl in deze richting."

Automatisch remde Lindsay wat af. Als íéts in staat was een bijna fanatieke geestdrift in James wakker te roepen, dan was het antiek.

James had goed gezien. Aan een bouwvallige poort, bewaakt door twee ongemakkelijk kijkende stenen leeuwen, hing een bord, waarop te lezen stond, dat dit landgoed geopend was ter bezichtiging van te koop aangeboden „kunstvoorwerpen" en dat meneer Brisson „steeds geheel tot uw dienst" was. Lindsay stuurde de wagen een slecht onderhouden oprijlaan op en dacht, dat dit voor James wel een ongedacht droomoord moest zijn: het landgoed rook bijna naar antiquiteiten. Een van de bijgebouwen bleek als winkel te zijn ingericht. Binnen fladderde een witharige winkelier, vermoedelijk meneer Brisson, waakzaam als een roofvogel achter zijn ramen heen en weer. Het kon verbeelding zijn, maar Lindsay zou durven zweren, dat meneer Brisson zich verheugd in de handen wreef bij het vooruitzicht van twee klanten, buitenlanders bovendien.

„Laten we even vlug rondkijken," zei James op een toon alsof hij het zichzelf nauwelijks gunde. „Het staat zo te zien vol met ouwe rommel, maar je kunt nooit weten."

„Bonjour, heren, bonjour," riep meneer Brisson, die hun bij de deur tegemoet kwam. „Kijkt u gerust op uw gemak rond. U bent Amerikanen?"

„Nee, helaas Engelsen," antwoordde James droog.

„Ah, juist," zei de antiquair, die de grootste moeite deed om zijn glimlach te bewaren, want het was duidelijk dat het een hele teleurstelling voor hem was.

Zoals James al had vermoed stond de winkel vol met een ongelofelijke hoop rommel. Het leek bijna onmogelijk om zo'n verzameling bij elkaar te krijgen. Een hele reeks Afrikaanse maskers loerde van de muur naar beneden en een aantal antieke wapens lag kriskras door elkaar tussen drie opgezette paradijsvogels. Een paar drukbewerkte kamerschermen vormden de achtergrond van een partijtje spinnewielen. Een enorme bedstee nam de ene kant van de winkel geheel in beslag. Haardstukken, kolenbakken en andere huishoudelijke voorwerpen stonden broederlijk naast moordlustig uitziende assegaaien en drukbeschilderde Zoeloeschilden. Een half dozijn spiegels van allerlei formaat scheen de winkel nog voller te maken dan hij al was. Maar het merkwaardigste stuk van alles was ongetwijfeld een reusachtige krokodil, die met wijd opengesperde kaken hongerig op een lange tafel in het midden van de ruimte stond.

„Wat een monster," zei James. „Die zou ik niet graag tijdens een kanotochtje tegenkomen."

„Gaat meneers belangstelling naar iets speciaals uit?" informeerde de winkelier zoetsappig.

„Ik wilde alleen maar wat rondkijken," antwoordde James met een beleefd hoofdknikje. Hij had dit soort winkeltjes te vaak bezocht om zich iets te laten opdringen, dat hij niet wilde hebben.

Lindsay volgde James door de winkel heen, maar hij voelde zich onweerstaan-

baar aangetrokken tot die afschuwelijke krokodil. Het was werkelijk of het dier leefde en stil lag te staren naar zijn eigen beeld in een grote spiegel met een zware, vergulde lijst. Je verwachtte elk ogenblik die staart te zien zwaaien om de halve inventaris van de winkel te vernielen.

„Hij is prachtig, nietwaar, mijn krokodil", vond meneer Brisson, terwijl hij zijn hand beschermend op de rug van het monster legde.

„Het moet een hele kerel geweest zijn, die hem vanuit het oerwoud naar hier bracht," mompelde Lindsay.

„Meneer de la Faine heeft hem veertig jaar geleden gedood, toen hij in Frans-Equatoriaal-Afrika was," zei de winkelier eerbiedig.

„De la Faine?" James zette het ivoren boeddhabeeldje, dat hij in zijn hand had, neer en wendde zich terloops tot meneer Brisson. „De oude meneer de la Faine bedoelt u zeker? Leeft hij nog?"

„Zeker, meneer. Kent u hem?"

„Nee, nee, maar ik heb veel van hem gehoord. Het is een bekende naam in deze streek, hè?"

„Ja zeker. Maar helaas, de oude meneer heeft zichzelf sinds een paar maanden helemaal van de wereld afgesloten. Ik heb allerlei dingen van hem opgekocht. Ze hielden zo'n beetje grote schoonmaak op het kasteel. Deze krokodil komt er vandaan en al die Afrikaanse jachttrofeeën."

„Waarom heeft hij zich zo helemaal van de wereld afgesloten?"

„Ach, dat is zo'n zielig verhaal," bromde meneer Brisson. Hij aarzelde even en vervolgde dan: „Maar ik verveel u, meneer. Ik zal u een paar exemplaren van heel mooi ivoorsnijwerk laten zien. Ik weet zeker, dat u het prachtig zult vinden. Ik heb het niet hier in de winkel — ik hou het apart voor echte kenners zoals u, ziet u."

„Dank u, we moeten nu gaan," zei James. „Een andere keer, meneer. We komen nog weleens langs. We logeren een dag of wat in Les Forges."

„Ah, juist," knikte de man. „Les Forges. Uitstekende keuken. De waard is een neef van mij. Maar u moet terug naar de grote weg, anders komt u er niet."

„O, en dan nog iets," zei James terloops. „Is het van hier ver naar het kasteel Chasseloup?"

„Een vijftien à twintig kilometer over de bosweg, meneer." De man keek hen nieuwsgierig aan. „Maar er wordt tegenwoordig niemand meer op het kasteel toegelaten. Alleen in de zomer zijn er weleens toeristen, die er vanaf de oever van het meer naar kijken, maar verder. . .",

„Ik had gehoord," zei James, „dat het kasteel een prachtig zestiende-eeuws bouwwerk is. We wilden het alleen maar vanaf een eerbiedige afstand bekijken."

„Ik was er al bang voor," begon James, toen ze weer reden. „Allemaal waardeloze rommel, behalve misschien dat ivoren boeddhabeeldje. Maar je moet nooit te geïnteresseerd doen, dat kan twintig procent in de prijs schelen."

„Ik moet nog steeds denken aan die krokodil," zei Lindsay. „De oude meneer de la Faine moet een uitstekend schutter geweest zijn."

„Raoul was ook een prima schutter," zei James, terwijl hij in de verte staarde. „Het is een onverdraaglijke gedachte, dat hij in de gevangenis zit, terwijl wij hier

„Hij is prachtig, nietwaar, mijn krokodil," vond meneer Brisson, terwijl hij zijn hand beschermend op de rug van het monster legde.

vlak in de buurt van zijn vaders landgoed zijn." Hij schoof rusteloos op zijn plaats heen en weer, terwijl hij Lindsay aankeek, die juist vaart minderde om een stoet ganzen de weg te laten oversteken.

„James," vroeg Lindsay, „wanneer wil je contact opnemen met de oude meneer de la Faine?"

„Dat wou ik net zeggen. Kijk eens, we hebben nog tijd genoeg. We moesten nu meteen maar naar Chasseloup rijden."

„Wát? Vóór we naar Les Forges gaan?"

„Ja, waarom niet? We zullen nog wel op tijd in de herberg terug zijn voor het avondeten."

Lindsay grinnikte. Hij was eigenlijk niet verrast door James' plotselinge besluit. Hij wist hoe impulsief zijn neef soms was en dat hij geen enkele gelegenheid voorbij zou laten gaan om voor zijn vriend Raoul de la Faine alles te doen wat maar enigszins mogelijk was. „Oké," zei Lindsay. „Daar gaan we dan." Hij drukte zijn voet op de gaspedaal, zodat de wijzer van de kilometerteller een sprong van vijftig naar tachtig maakte. Hij voelde wel, dat James, die nu eindelijk tot actie wilde overgaan, niet in de stemming was om daar bezwaar tegen te maken.

HOOFDSTUK 3

Het geheimzinnige kasteel

James en Lindsay reden door een dicht bos, dat hier en daar al herfstig getint was. Hoge, zware eiken stonden er naast oude beukebomen, waarvan de gladde stam was bedekt met roestkleurig mos. Het donkere groen van dennebomen stak hier en daar scherp af bij de warme kleuren van afgevallen bladeren, die in het laatste zonlicht tussen de varens dwarrelden en er een zachte vloer van goud en roestbruin vormden. Het daglicht drong nauwelijks in het bos door, zodat het leek alsof de schemering al was ingevallen. James keek automatisch op zijn horloge. Naarmate ze de smalle, kronkelende weg verder opreden, werd het bos dichter en dichter. Een zwarte vogel fladderde krijsend tussen de takken.

„Ik zou hier best eens een eind willen lopen," zei James. „Je kunt in deze bossen een hele dag wandelen zonder dat je iets anders te zien krijgt dan af en toe een wild zwijn en wat schrikachtige vogels."

„Geweldig, deze bossen," vond Lindsay.

Het volgende ogenblik maakte de wagen een plotselinge schuiver, toen een donker gevaarte vanuit de bosrand de weg op schoot en Lindsay een flinke ruk aan het stuur moest geven om het hert — want dat was het — te ontwijken. Het beest flitste rakelings langs het voorspatbord en verdween grommend in het bos aan de andere kant van het pad. Verlicht zuchtend keek James toe hoe Lindsay de snelle wagen weer onder controle kreeg en hem vanuit de grasberm, waarin hij was terechtgekomen, de weg op stuurde.

„Dat was een serieuze poging tot zelfmoord van dat beest," mompelde Lindsay, die vuurrood zag. Gelukkig leidde een houthakker met een span paarden op een zijpad James' aandacht af. Daarna keek hij op de kaart om te zien of ze nog steeds op de goede weg waren. De tocht door het bos duurde langer dan ze verwacht hadden. Pas een half uur nadat ze de antiekwinkel van meneer Brisson verlaten hadden, waren ze plotseling aan het andere einde van het bos en stopte de Jaguar aan de oever van een uitgestrekt meer. Dicht bij de wal dreven kleine, dichtbegroeide rieteilandjes. Tientallen eenden stoeiden en spartelden in het water. Een grijze reiger wendde hun trots de rug toe en wiekte statig weg. Maar ze merkten er nauwelijks iets van. Hun blikken werden direct getrokken door iets aan de overzijde van het meer. Verlaten, eenzaam en onwerkelijk stond daar Chasseloup, het kasteel van De la Faine.

„Chasseloup," mompelde James met een uitdrukking van ontzag in zijn stem.

Lindsay stuurde de wagen voorzichtig naar de oever van het meer en ze bleven enige ogenblikken zonder een woord te zeggen zitten kijken naar het kasteel, dat bestond uit een wirwar van oude en verweerde muren, met leisteen bedekte torentjes en grof metselwerk van rode baksteen. Lindsay had nog nooit zo iets gezien. Het was alsof hier de tijd stil was blijven staan en er sinds de middeleeuwen niets was veranderd.

„Te denken dat hier Raouls thuis was," zei James en zijn gezicht betrok voor een ogenblik. „Hij hield van Chasseloup. Ik zou het zelfs herkend hebben, als ik niet geweten had wáár we waren. Hij heeft me er zoveel over verteld. Hij had het altijd over het kasteel. Ik wed dat hij op het ogenblik daar op het Ile de Ré aan niets anders denkt." Met een ongeduldige handbeweging opende hij het portier en verliet de wagen. Lindsay volgde hem en samen liepen ze over het kleine strandje naar het water. „Ben je nog steeds van plan naar het kasteel te gaan?" vroeg Lindsay. „Het is al bijna donker."

„Waarom niet? Het zou flauw zijn om te keren, nu we eenmaal zover zijn. Het gaat er alleen om: hoe komen we er?"

„Er ligt daarginds een boot, geloof ik," zei Lindsay, terwijl hij in de verte wees.

„Misschien is er ook wel een weg om het meer heen. Is dat geen dak, daar

James keek automatisch op zijn horloge. Naarmate ze de smalle, kronkelende weg verder opreden, werd het bos dichter en dichter.

Af en toe keek ze argwanend om naar de twee vreemdelingen.

tussen de bladeren bij de bocht van het meer? Misschien is het het huis van de portier."

Terwijl ze bij het water stonden, klonk achter hen het geklingel van koeiebellen. Aan de bosrand zagen ze een paar koeien, die sjokkend voortliepen en opgedreven werden door een oude vrouw op sandalen. Ze draaiden zich om en liepen haar tegemoet bij het bospad, dat ze zo juist afgereden waren. Toen het mensje hen dicht genaderd was, vroeg James haar hoe zij bij Chasseloup konden komen. Haar ogen, die diep lagen weggezonken in een door weer en wind verweerd en gerimpeld gezicht, namen hen achterdochtig op. „Wat? Wilt u daarheen? Kent u ze?"

James knikte vriendelijk.

„Nou, neem maar van mij aan, dat het een zonderling stel mensen is," vervolgde de vrouw. „En geen goed woord hebben ze voor al je moeite. Nee, het is een heel verschil met toen de jonge meneer er nog was."

„Hoe komen we bij het kasteel?" herhaalde James zacht, maar dringend.

„Vraag het de portier maar. Daar, aan de oever. Maar je krijgt geen fatsoenlijk antwoord, als je dat maar weet. Ze houden niet van bezoek. Van geen enkel bezoek."

Zonder er nog een woord aan toe te voegen keerde ze terug naar haar koeien, die van de gelegenheid gebruik hadden gemaakt om onder de bomen te gaan grazen. Terwijl de bellen protesterend klingelden, dreef het vrouwtje haar beesten weer voort. Af en toe keek ze argwanend om naar de twee vreemdelingen.

James en Lindsay volgen haar over het pad en het duurde niet lang — het oude mens was al uit het gezicht verdwenen — of ze stuitten op een zware, ijzeren poort, de enige opening in een bochtige muur. Erachter zagen ze het dak van de portierswoning. Ze liepen naar de poort en zagen dat hij potdicht en zwaar vergrendeld was. Ze keken tussen de ijzeren tralies door naar de kronkelende weg erachter, die in de verte tussen de bomen verdween.

James begon vruchteloos aan de tralies te schudden. Zijn neusvleugels trilden, want plotseling leek het hem of de zwaar vergrendelde poort het symbool was van de benarde toestand, waarin zijn vriend Raoul de la Faine zich bevond. Hij draaide zich om en kreeg een roestige trekbel in het oog. Hij trok eraan en aan de andere kant hoorden ze een zacht geklingel.

„Het klinkt of er in geen jaren aan getrokken is," zei Lindsay.

„Dan zullen we die verloren tijd eens inhalen," zei James, terwijl hij voor de tweede keer hard aan de bel rukte. Maar er kwam geen antwoord.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

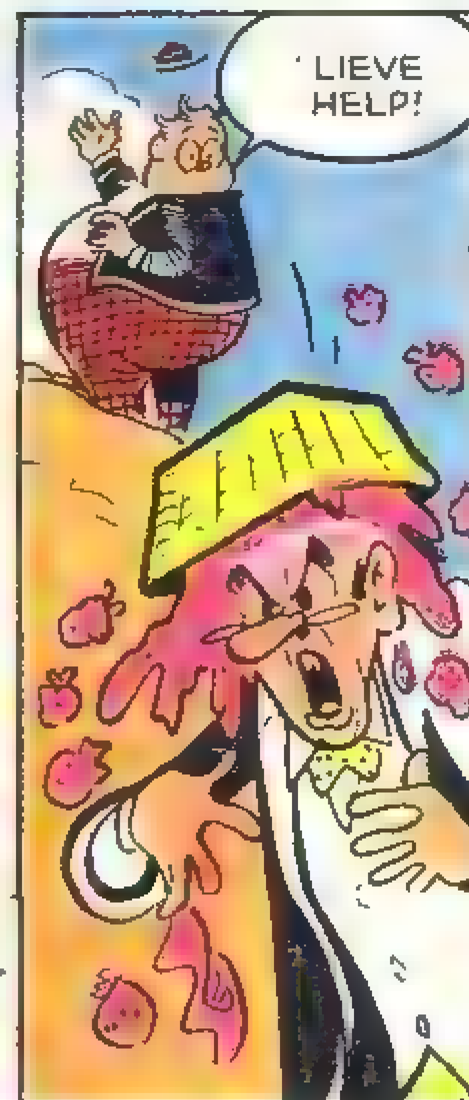

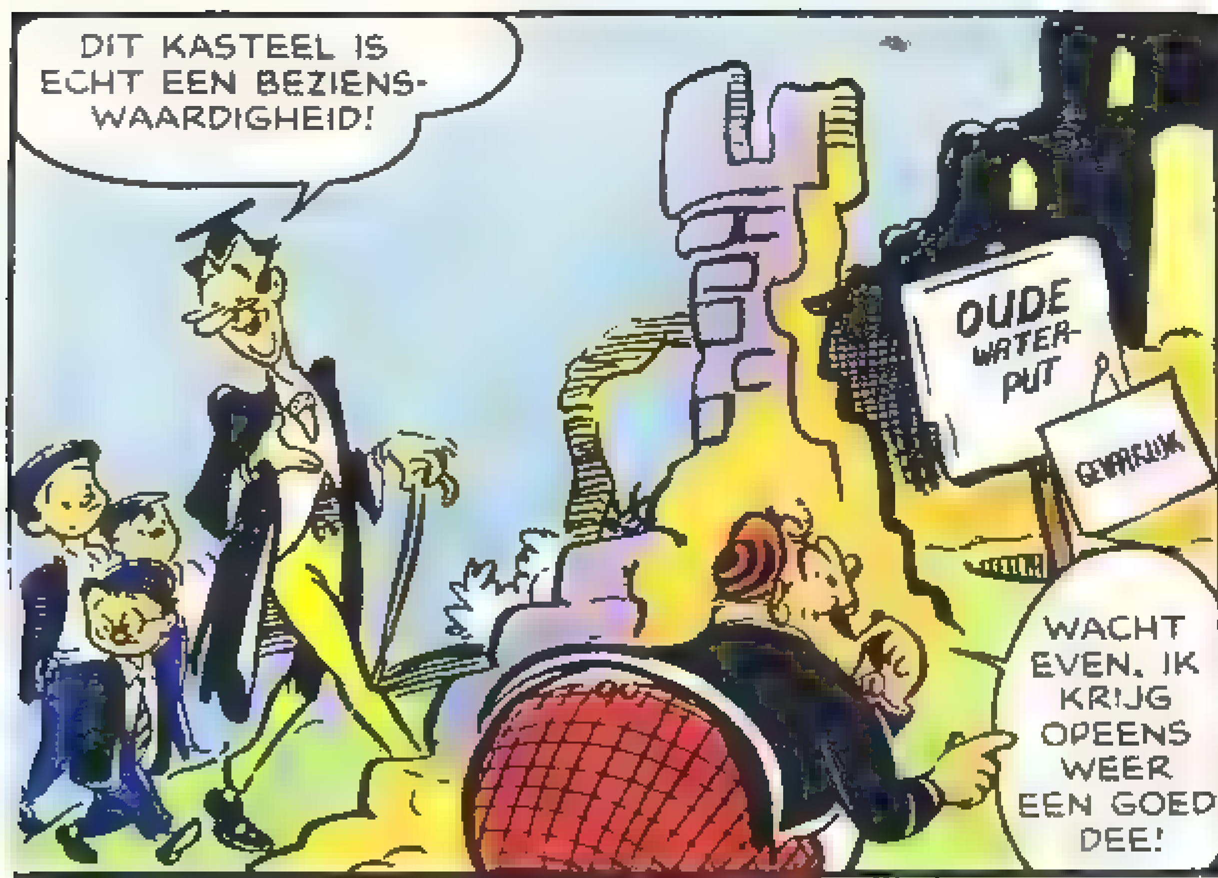

DIT KASTEEL IS ECHT EEN BEZIENSWAARDIGHEID!
OUDE WATER-PUT
GEVAARLIJK
WACHT EVEN. IK KRIJG OPEENS WEER EEN GOED DEE!

NU WEET IK HOE IK MENEER KWEL KWIJT MOET RAKEN!
OUDE WATER-PUT
GEVAARLIJK

MENEER, IK WIL GRAAG DIE OUDE PUT BEKIJKEN!
DAT IS GOED, BILLIE, KOM MAAR EENS MEE!
GEVAARLIJK
OUDE WATER PUT

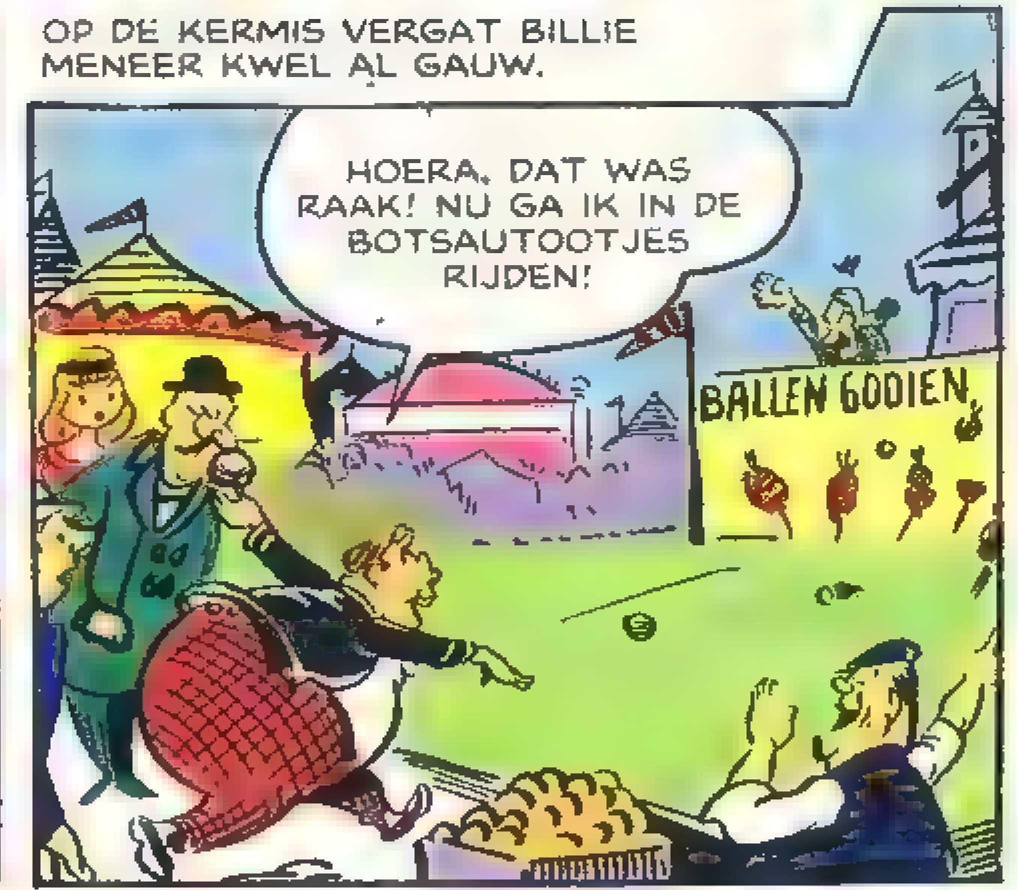

ALS JE ER EEN MUNT IN GOOIT EN JE DOET DAN EEN WENS, DAN KOMT DIE WENS VOLGENS DE LEGENDE UIT! WAT WENS JIJ?
TJA, ALS U DAT EENS WIST, MENEER!

HELP, DE GROND BROKKELT AF!
HOERA, MIJN WENS IS UITGEKOMEN! NU GAUW NAAR DE KERMIS!
OUDE WATER-PUT
KRAK!
GEVAARLIJK

KOM TERUG, BILLIE! HEB JIJ DAT BORDJE WEGGEHAALD MET DE BEDOELING DAT IK HIERIN ZOU VALLEN?
NATUURLIJK... EH... IK BEDOEL: NATUURLIJK NIET!
GEVAARLIJK

IK ZAL GAUW EVEN HULP GAAN HALEN OP DE KERMIS. BELOOFT U ME DAN DAT U ME NIET ZULT SLAAN?
JA, GOED, ALS IK MAAR GAUW UIT DEZE PUT VERLOST WORD!
GEVAARLIJK

HEE, BILLIE, WAAR GA JIJ NAAR TOE?
IK MAG VAN MENEER KWEL NAAR DE KERMIS! WAT EEN BOF, HÉ?

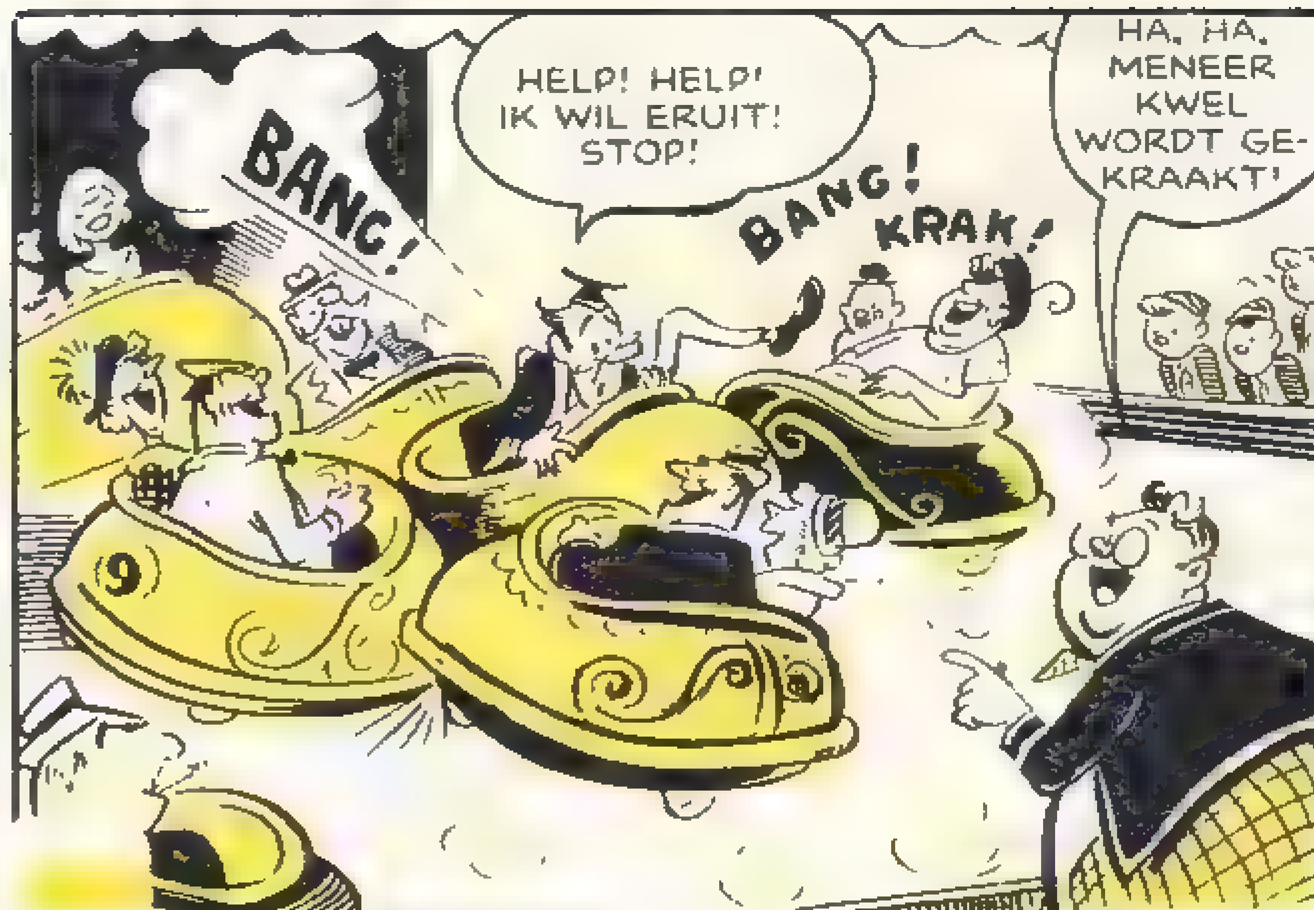

OP DE KERMIS VERGAT BILLIE MENEER KWEL AL GAUW.
HOERA, DAT WAS RAAK! NU GA IK IN DE BOTSAUTOOTJES RIJDEN!
BALLEN GOOIEN

EEN UUR LATER WAS MENEER KWEL ERIN GESLAAGD OM OP EIGEN KRACHT UIT DE PUT TE KLIMMEN.
GRR!
OUDE WATER-PUT

AH, DAAR ZIE IK BILLIE!
HA, HA, IK VERMAAK ME BEST! ALS MENEER KWEL DIT EENS WIST!
13

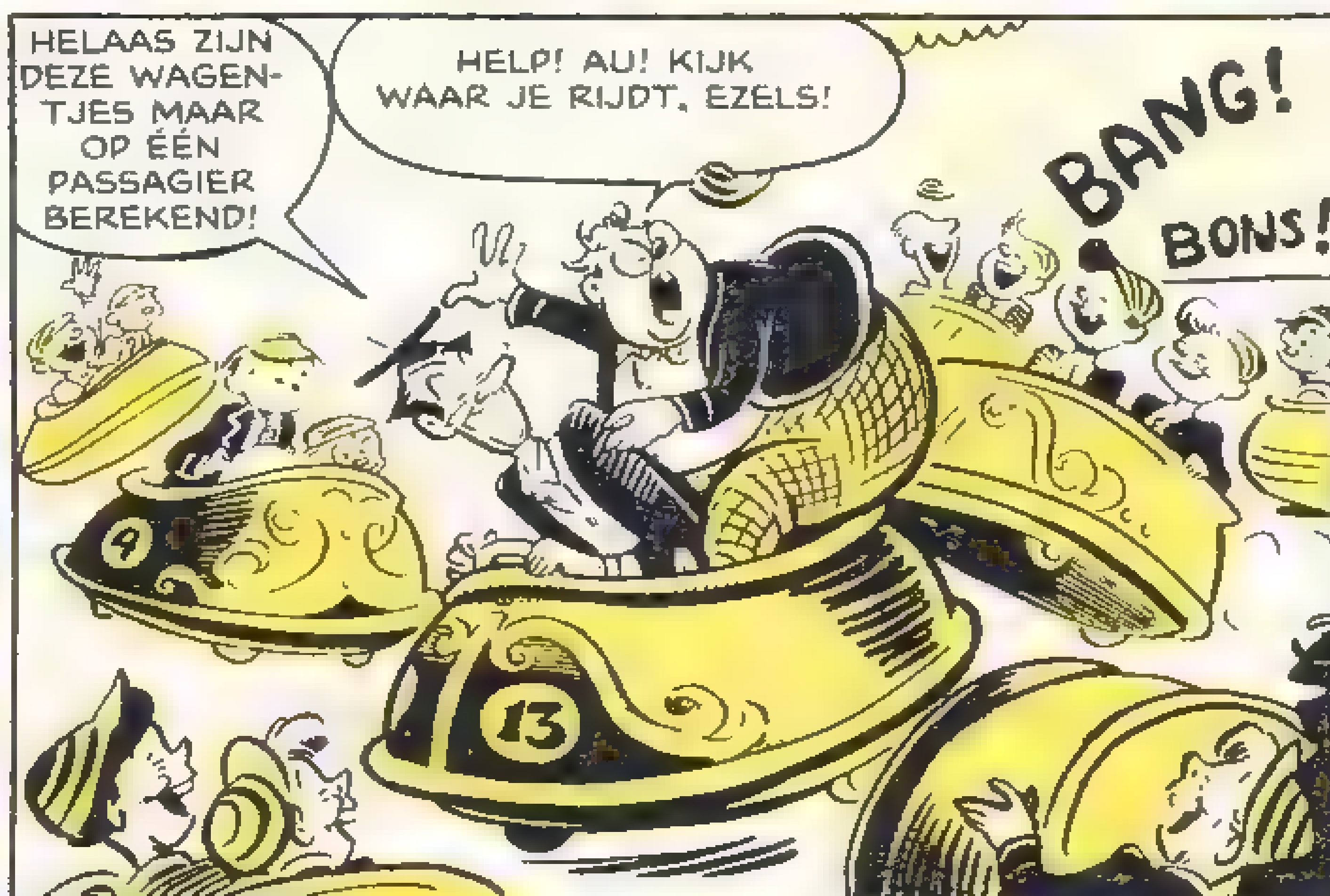

NOEM JIJ DIT HULP GAAN HALEN VOOR IEMAND DIE IN EEN PUT GEVALLEN IS?
W.. WAAR KOMT U VANDAAN, MENEER?
13
5

GA ERUIT, LUIE VLEGEL!
VOLGENDE RIT!

HELP! HELP! IK WIL ERUIT! STOP!
BANG!
BANG!
KRAK!
HA, HA, MENEER KWEL WORDT GEKRAAKT!

IK HEB EEN APPELTJE MET JOU TE SCHILLEN, BILLIE!
MAAR U HEBT ME BELOOFD DAT U ME NIET ZOU SLAAN, WEET U NOG?

JA, DAT WEET IK! STAP MAAR IN, DAN GAAN WIJ SAMEN WAT RIJDEN!
AH, DAT VIND IK NU EENS AARDIG VAN U!

HELAAS ZIJN DEZE WAGENTJES MAAR OP ÉÉN PASSAGIER BEREKEND!
HELP! AU! KIJK WAAR JE RIJDT, EZELS!
BANG!
BONS!

DAT WAS NOG ERGER DAN EEN PAK SLAAG! IK GA MAAR TERUG NAAR HET KASTEEL!

OPA IS ERG VERSTROOID! EERST GAF HIJ MIJ MET ZIJN LEPEL EEN TIK OP MIJN HOOFD EN DAARNA KUSTE HIJ ZIJN EI!

NOU, WAT ZEG JE VAN MIJN NOODLANDING?

HIJ HOEFT ALLEEN TOT TIEN TE LEREN TELLEN; HIJ WORDT SCHEIDSRECHTER BIJ BOKSWEDSTRIJDEN!

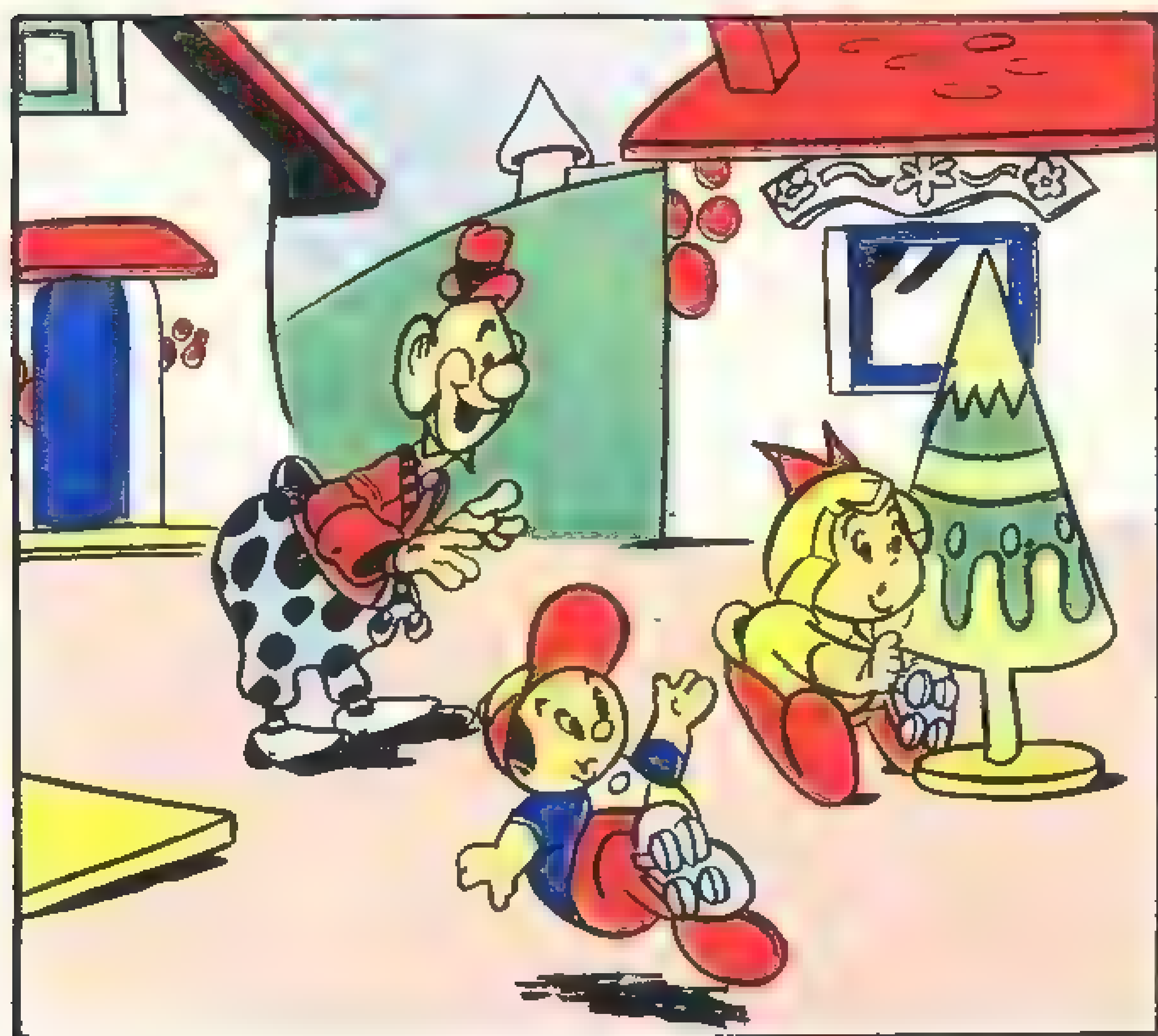

HEB JIJ EEN VUURTJE?

DE ONDERWIJZER VOND MIJN HUISWERK ZÓ GOED DAT HIJ VROEG OF IK HET NOG EENS WILDE MAKEN!

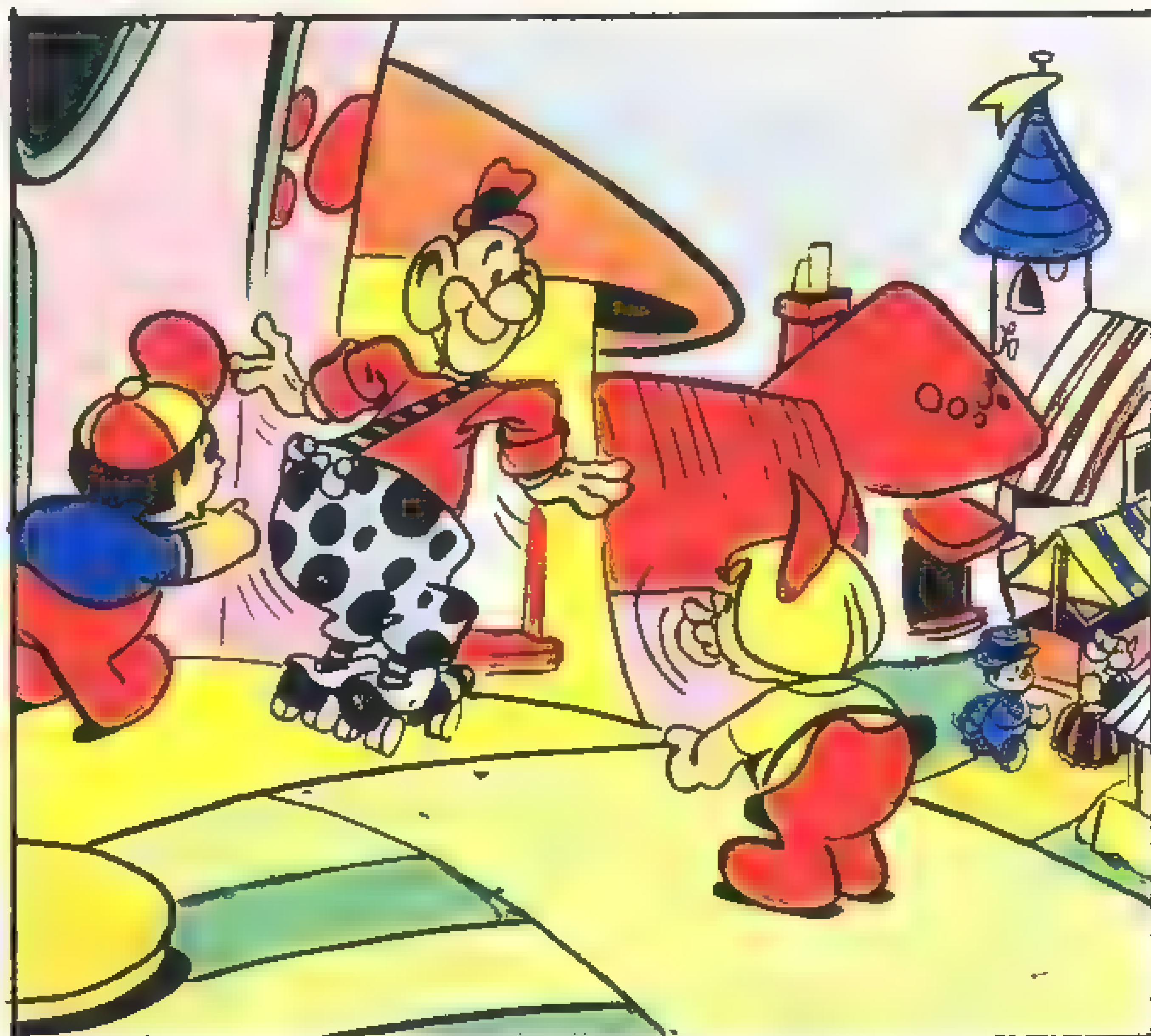

WAAROM KUNT U DIE SOEP NIET ETEN? IS ER IETS MEE?
NEE, MAAR IK HEB GEEN LEPEL!

KLEURPLAAT
H.BALM

SPELEND

Bennie en Jennie, de tweeling Ballon, zijn dol op rolschaatsen, maar helaas hebben ze samen maar één paar schaatsen. Als ze nu toch graag willen oefenen, dan binden ze ieder één schaats onder en zo rijden ze dan door de straten van de stad. Op een keer zag Kwink de clown hen samen bezig.

„Hee, jongens," zei Kwink. „Dat is toch geen rolschaatsen wat jullie daar doen. Nee, dan ik. Wisten jullie dat de mensen mij vroeger Snelle Kwink noemden, omdat ik zo geweldig hard kon rolschaatsen?" Dat wisten Bennie en Jennie niet. Ze leenden Kwink hun rolschaatsen en daar ging de clown.

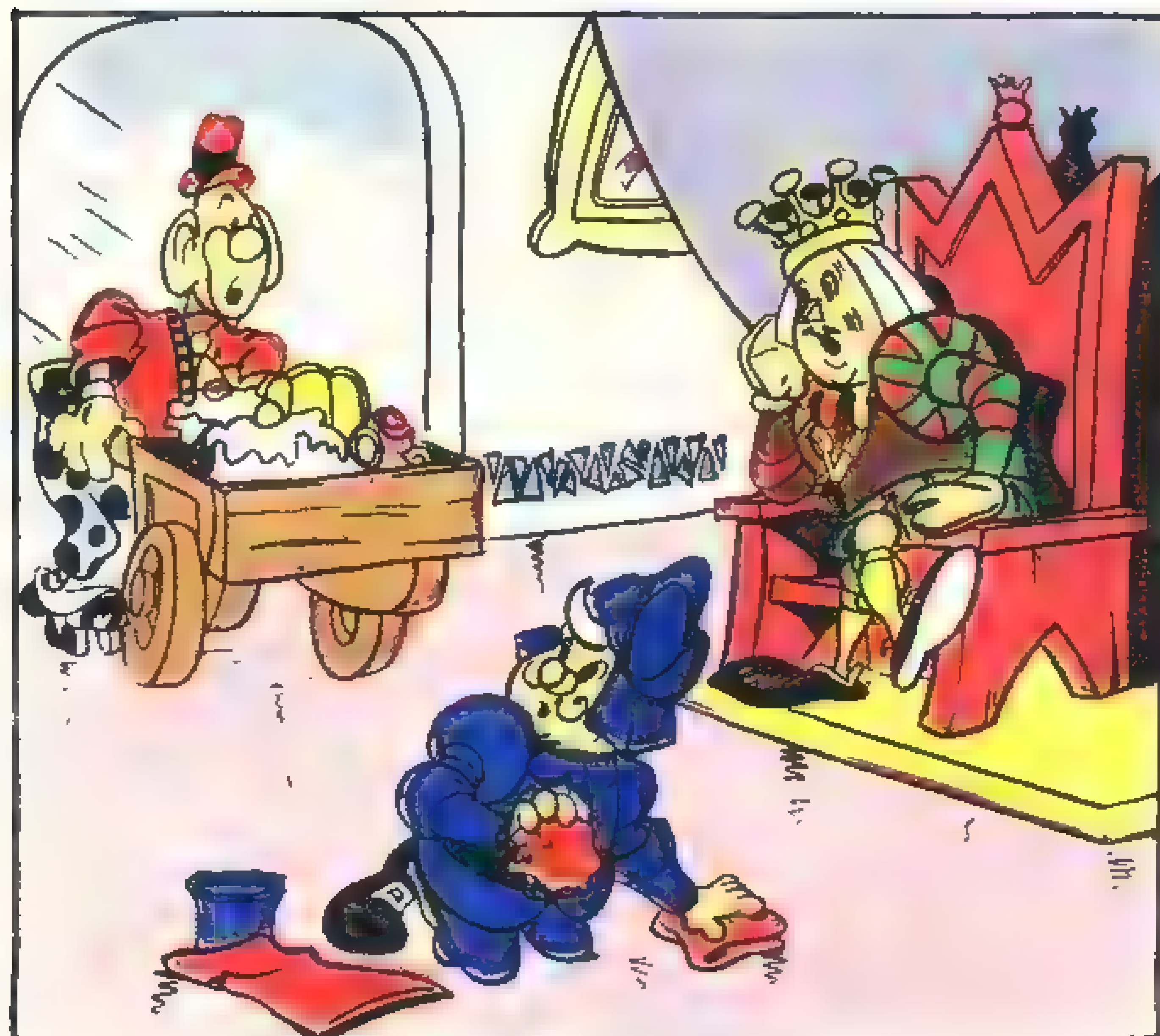

Bennie gaf hem een zetje en als een pijl uit de boog stoof Kwink weg. Nu liep de straat waarin Kwink reed toevallig tamelijk steil naar beneden en onderaan bevond zich het marktplein van de stad. Kwink kreeg hoe langer hoe meer vaart en tenslotte reed hij recht op een kar met gebak af.

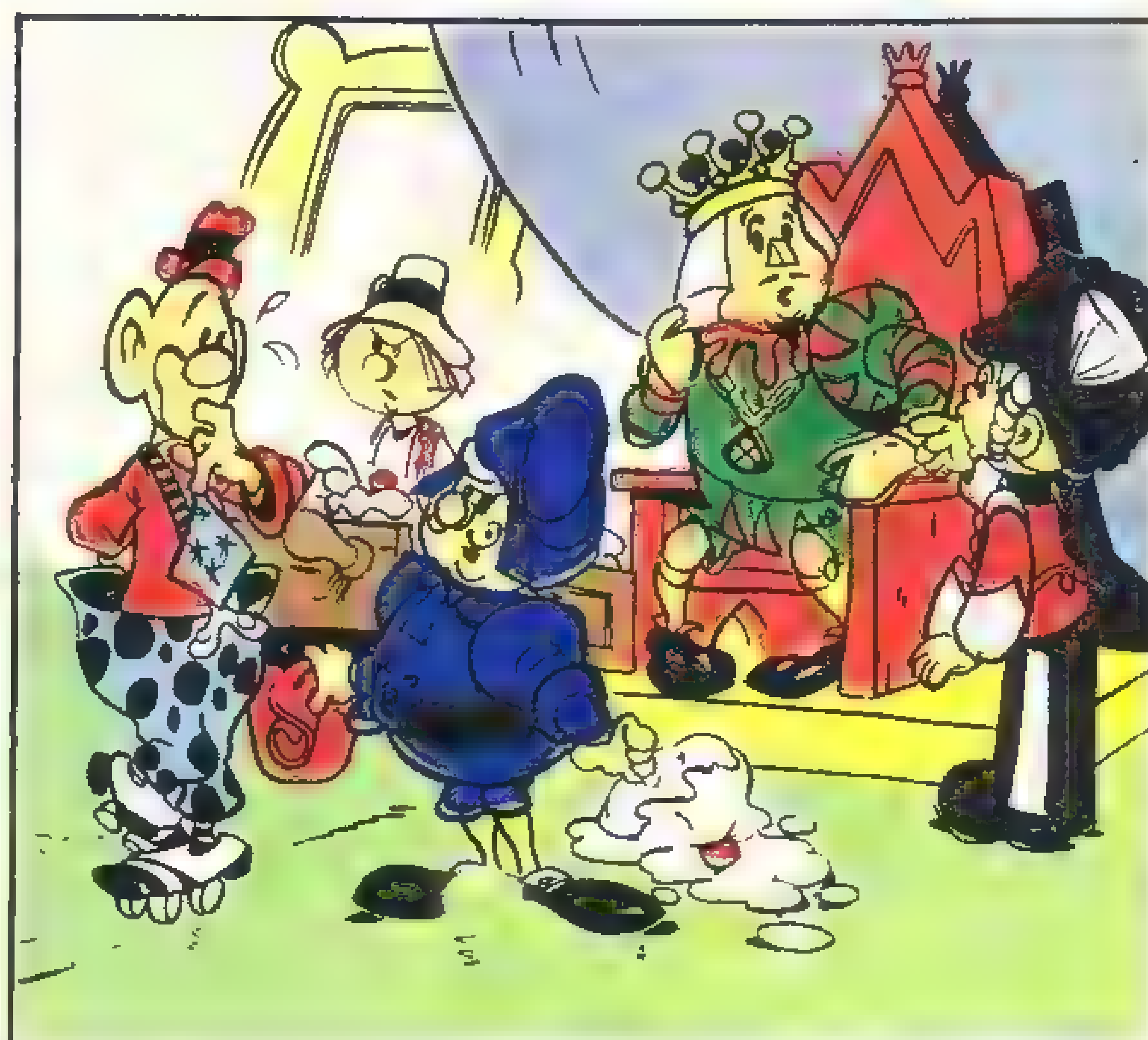

Met een bons kwam de clown tegen de kar terecht, maar omdat de straat aan de andere kant van de markt nog verder naar beneden liep, begon de kar ook te rijden en daar gingen Kwink en de bakkerskar in volle vaart naar beneden. „Hee!" riep de bakker kwaad. „Kom terug met mijn kar!"

SPEELGOED

„O, lieve help," jammerde Kwink. „Als ik nu maar wist hoe ik moest stoppen." Maar helaas wist hij dat niet en even later reed hij door de openstaande poort regelrecht het paleis van de koning binnen. De koning zat op zijn troon en Pogo de lakei was juist de vloer van de zaal aan het boenen.

Met een geweldige klap botste de bakkerskar tegen de troon van de koning. En een van de taarten vloog met een boogje uit de kar en viel op de pas geboende vloer. Natuurlijk was Pogo erg kwaad. „Kijk eens wat je nu gedaan hebt, jij domme clown!" zei hij. „O, mijn mooie schone vloer!"

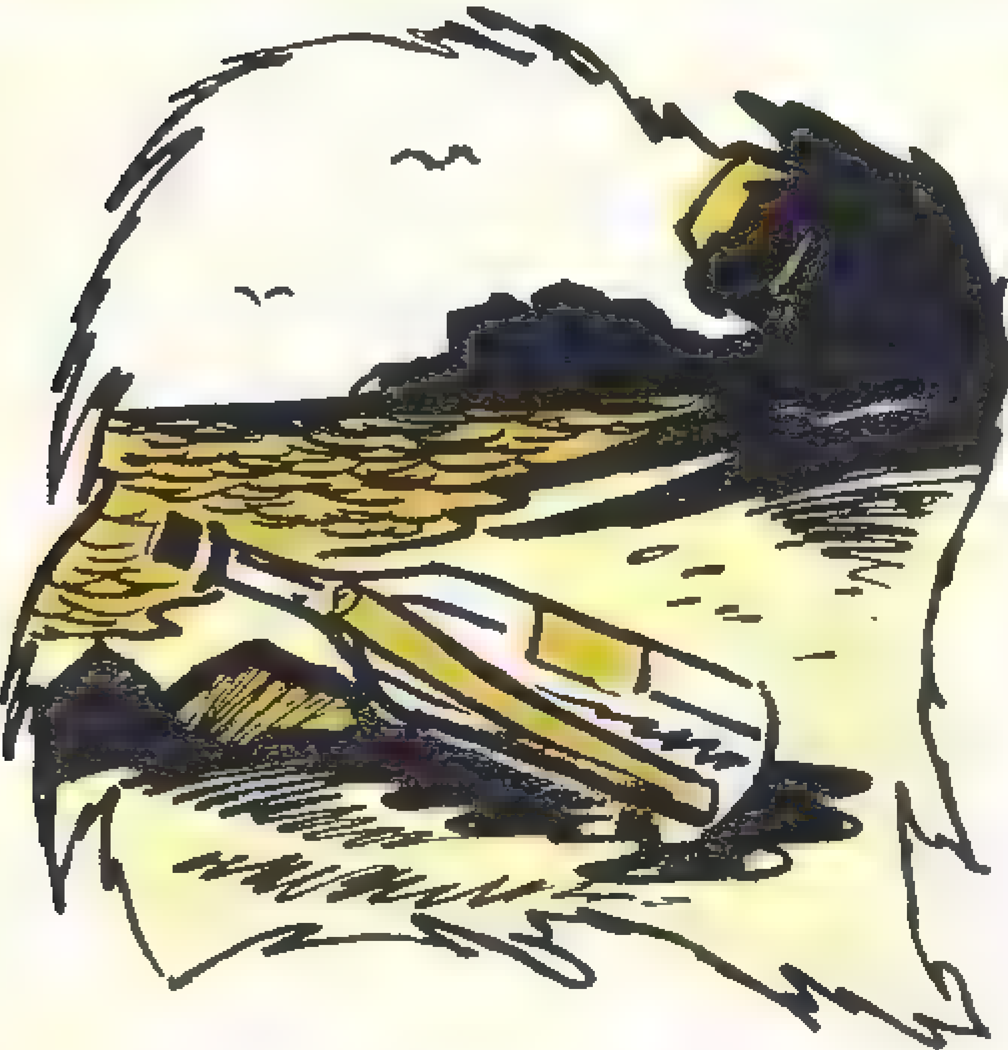

Kwink was erg verdrietig, maar intussen waren Tommie en de bakker de zaal binnengekomen. En Tommie kreeg opeens een idee. „Ik weet een leuke manier om Pogo's vloer weer mooi glanzend te krijgen," zei hij en toen hij het aan de lakei vertelde, was die direct voor het plan te vinden.

Tommie riep een heleboel inwoners van de stad bijeen. Aan ieder die de zaal binnenkwam gaf Pogo twee doeken om onder de voeten te binden. Toen gingen ze allemaal achter elkaar staan en gleden in een lange sliert over de vloer. Die ging weer mooi glanzen en iedereen had plezier.

De schat

door Geoffrey Williamson

Jim!" riep Harry Forbes, en hij wenkte zijn jongere broer. „Kom eens kijken wat ik heb gevonden!"

Zijn stem klonk zo opgewonden, dat Jim, die iets verder op het strand rondscharrelde, in racetempo naar hem toe holde. Harry hield een zonderling gevormde fles omhoog, die hij zo juist op het strand langs de vloedlijn had opgeraapt. Door het glas zagen zij een opgerold, vergeeld papier.

„Een bericht in een fles!" riep Jim. „Vlug! Laten we zien wat het is."

Harry trok de kurk van de fles, peuterde het papier door de ruime hals naar buiten en rolde het open.

Het bleek een ruw getekende kaart te zijn. . . En bij een bepaald punt was een kruis gekrabbeld met de woorden:

DE SCHAT VAN RED. . . HIER.

Hun gretige ogen bestudeerden de kaart aandachtig, maar dan liet Harry opeens een spottend lachje horen.

„Een flauwe mop natuurlijk," zei hij. „Verlakkerij! De een of andere grappenmaker heeft die fles hier gedeponeerd in de hoop een onnozele vinder erin te laten lopen en blij te maken met een dode mus."

Hij wilde de kaart weggooien, maar Jim greep hem bij zijn arm.

„Wacht tot we zekerheid hebben," zei hij. „Het kán toch echt zijn, nietwaar?"

Harry lachte weer en schudde zijn hoofd, maar op dat moment viel een schaduw over het papier en een vreemde stem zei: „Hallo, jongens! Wat hebben jullie daar?"

Zij keken om en zagen een enigszins ruw uitziende man, gekleed in een blauwe zeemanstrui en een grijs flanellen, slobberige broek, die hen onhoorbaar over het zachte zand was genaderd. Terwijl zij hem nog aankeken, nam hij Harry het papier uit de hand. Hij tuurde er lang op en vroeg dan: „Hoe kom je hier aan?"

„Het zat in deze fles, die we hebben gevonden," antwoordde Harry en stak zijn hand uit om de kaart terug te nemen.

„Niet zo haastig," zei de man. „Jullie zijn hier vreemd, nietwaar?"

„Ja," antwoordde Jim. „We hebben vakantie."

„Dit gedeelte is vrij eenzaam," vervolgde de man. „Niet veel vakantiegangers. En dan te bedenken dat jullie het geluk hebben gehad dit te vinden."

Harry en Jim wisselden een blik.

„Wat bedoelt u?" vroeg Harry voorzichtig.

„Heel wat mensen zouden voor het bezit van dit papier een lief ding overhebben," verklaarde de man. „De fles is misschien met het wisselen van het getij uit een van de grotten gespoeld. Langs deze kust zijn veel grotten. Maar dat weten jullie waarschijnlijk wel, veronderstel ik."

„Ja," zei Jim. „We hebben er een paar verkend."

„Ach, zo." Hij wierp een blik op de kaart. „Zijn jullie ook in de Zandloper geweest?"

„Ik wist niet dat de grotten namen hadden," zei Jim.

„O ja," zei de man vlug. „Wij — de bewoners van deze streek — hebben voor allemaal een naam bedacht om ze van elkander te kunnen onderscheiden. Kijk, op dit kaartje is de Zandloper met een kruisje gemerkt."

Hij liet het de jongens zien en het viel hen op dat hij het papier stevig bleef vasthouden.

„Zien jullie dat kruis?" vervolgde hij. De schat van Red. . . hier, staat erbij aangetekend. Dat moet Red Drummond zijn. Nooit van hem gehoord, is het wel?"

„Nee," verklaarden de twee jongens tegelijk.

„Dat verwondert me niet," zei de man met een zonderlinge glimlach. „Kom, laten we tegen een van die rotsen gaan zitten, dan zal ik je een en ander over hem vertellen."

Hij leidde de jongens naar een plekje, waar zij door mogelijke wandelaars langs het strand niet gezien konden worden.

„Allereerst dit: wat we gaan bespreken, moet strikt geheim blijven," begon hij. „Jullie hebben iets gevonden dat het bezit van een enorm kapitaal kan opleveren. Maar het zou heel dom zijn dat overal rond te bazuinen."

„Waar ziet u ons voor aan?" riep Harry verontwaardigd. „Natuurlijk zwijgen we tegenover iedereen."

„Mooi," zei de man. „Daar we om zo te zeggen compagnons worden, is het gewenst dat we elkander leren kennen en weten met wie we te doen hebben. Mijn naam is Ben Smart. Ik ben zeeman, geboren en getogen in deze streek. Wanneer ik niet op zee zwalk, woon ik in het huisje dat ik hier heb. Ben juist terug van een lange reis. Ik ken deze kust als de palm van mijn hand. En wie zijn jullie?"

Zij noemden hun namen en gingen toen naast hem zitten om naar zijn verhaal te luisteren. En het wás een verhaal.

Red Drummond bleek een beruchte bandiet te zijn geweest, de schrik van dit gedeelte van het land. En algemeen werd geloofd dat hij een grote buit in een van de talloze grotten had verborgen.

„Hij heeft vóór onze tijd geleefd," verklaarde Ben.

„Een smokkelaar?" vroeg Jim.

„Wanneer de gelegenheid zich voordeed hield hij zich ook bezig met smokkkelen, maar zijn eigenlijke beroep, om het zo uit te drukken, was inbreker. Hij heeft verscheidene keren in de gevangenis gezeten, maar de politie heeft zijn buit nooit kunnen achterhalen. Meest goud en juwelen." Ben Smart smakte met zijn lippen. „Geen woord heeft hij ooit gezegd over de plaats waar hij de spullen had verborgen," vervolgde hij en zei dan nadrukkelijk: „Ik ben overtuigd dat wat jullie vanmorgen hebben gevonden, de kaart is, die Red Drummond zelf heeft getekend. Waarschijnlijk heeft hij de fles in een rotsspleet geborgen. . ."

Harry en Jim wisselden een vlugge blik met elkander. Zij wisten dat zeelieden sterke verhalen konden vertellen. Maar zij konden zichzelf toch niet ontveinzen dat hun belangstelling was gewekt.

„Ik ken deze kust op mijn duimpje, zoals ik je al heb verteld," ging de man verder. „En ik zag dan ook onmiddellijk dat dit kaartje verwijst naar de Zandloper. Die grot wordt zo genoemd, omdat ze eigenlijk uit twee grotten bestaat, onderling verbonden door een nauwe gang — zodat hij dus enigszins de vorm heeft van een zandloper. Kijk, op de kaart is dat duidelijk te zien."

De jongens bestudeerden weer het papier en zagen dat de beschrijving die Ben had gegeven, juist was. De tekening toonde een buiten- en een binnengrot; een smalle corridor vormde een verbinding tussen die twee. Het kruis was getekend bij de verste wand van de binnengrot.

van Red Drummond

„Een flauwe mop natuurlijk," zei hij. „Verlakkerij! De een of andere grappenmaker heeft die fles hier gedeponeerd in de hoop een onnozele vinder erin te laten lopen."

„Dergelijke grotten zijn er hier heel veel," merkte Harry op. „Mijn oom, bij wie we logeren, heeft ons verteld dat de meeste aanvankelijk zeer groot waren, maar door instortingen in tweeën zijn gedeeld. Hoe kunnen we de juiste vinden?"

Ben knipoogde en tikte met zijn wijsvinger op de kaart.

„Dat is de kwestie, waarin *ik* een rol speel," verklaarde hij langzaam, terwijl de scherpe trekken van zijn gezicht zich tot een sluwe grijns vertrokken. „Ik ontken niet dat deze kaart jouw eigendom is, daar jij die hebt gevonden. Maar je hebt iemand nodig, die ter plaatse bekend is, om je te helpen de juiste grot te vinden. En die iemand ben ik. In ruil voor mijn hulp verlang ik een aandeel van de schat. Dat is toch redelijk, nietwaar?"

„O ja," antwoordde Harry vriendelijk, „heel redelijk," en hij knipoogde tegen zijn broer, die hem een beetje verbaasd aankeek. Jim, drie jaar jonger, was geneigd de verklaringen van Ben Smart zonder meer als waarheid te accepteren. Harry echter niet; hij twijfelde, maar wilde te weten komen wat achter dit alles stak.

„Prachtig," zei Ben tevreden. „Dan zijn we nu dus deelgenoten. Daar — tweehonderd meter verder — is de Zandloper!"

Hij sprong op en wees met een dramatisch gebaar naar een opening in de rotswand. Zij liepen er vlug heen, maar nadat zij naar binnen waren geklauterd, zei Harry:

„Het lijkt helemaal niet op een zandloper. Waar is de binnengrot?"

Ben Smart krabde zich achter een oor en trok een gezicht alsof hij diep nadacht.

„We zijn hier in de Zandloper, dát weet ik zeker," zei hij. „Maar ik zie al wat er is gebeurd. Er heeft een instorting plaatsgehad en de verbindingsgang is verstopt, op die nauwe opening na. Dáár, schuin boven ons."

Jim en Harry keken in de aangeduide richting en zagen dat hun gids ongetwijfeld gelijk had. De omtrek van een ruime tunnelingang was duidelijk zichtbaar, maar hij was thans versperd door gruis en rotsblokken. Slechts een opening van nog geen halve meter in doorsnee was boven de instorting vrij gebleven, een klein, zwart gapend gat.

Jim keek zijn broer teleurgesteld aan.

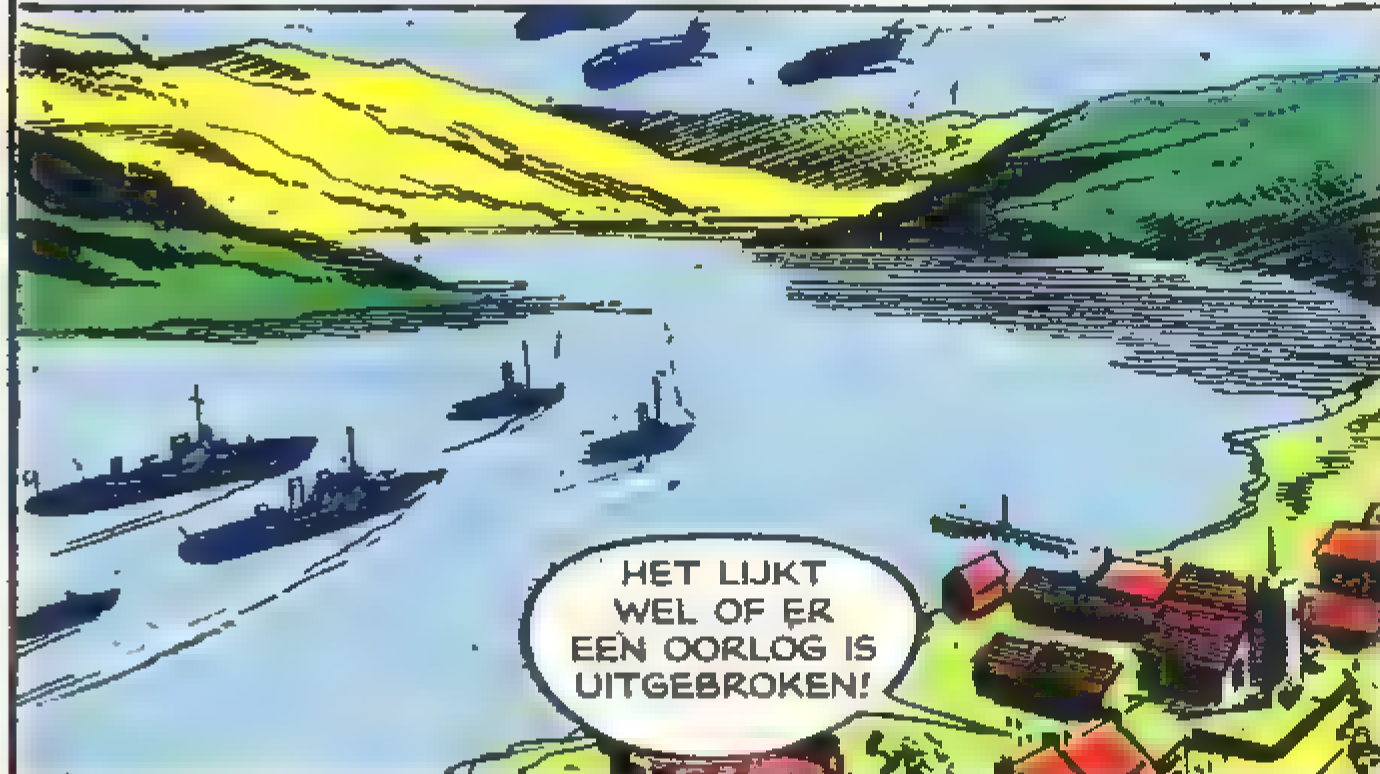
„Wat doen we nu?" vroeg hij bedrukt.

„In geen geval gaan we treurend bij de pakken neerzitten," antwoordde Harry. „We moeten op de een of andere wijze bij

Lees verder op bladzij 26

De ontvoering naar Mars!

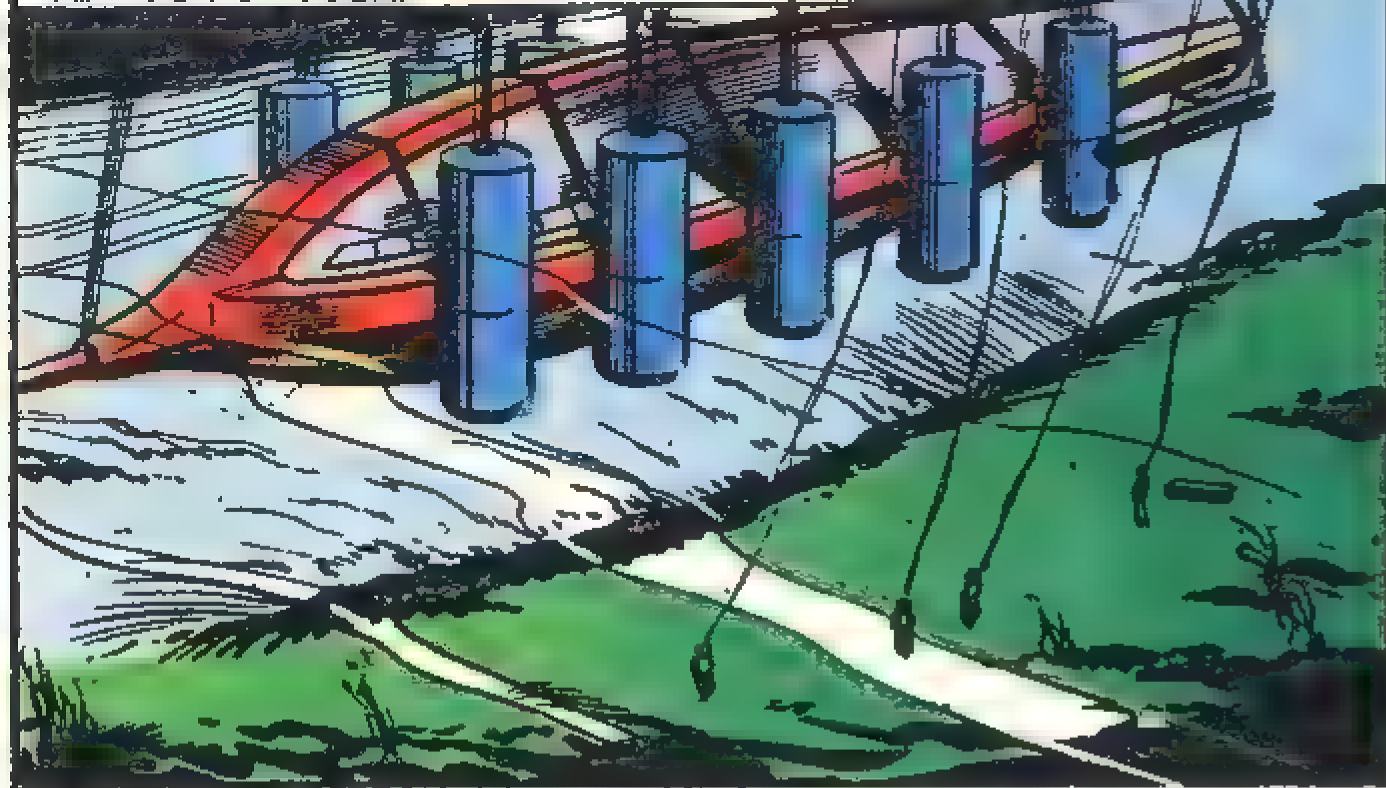
EEN RUIMTESCHIP VAN MARS, UITGESTUURD OM EEN GROEP KINDEREN TE ONTVOEREN, HAD EEN NOODLANDING GEMAAKT IN EEN MEER IN SCHOTLAND. MARINEMAN JACK HARKNESS DOOK NAAR DE BODEM EN BERICHTTE DAT HET GEVAARTE VAN EEN ANDERE PLANEET AFKOMSTIG WAS.

ZWIJGEND KEKEN DE BEWONERS VAN MARS EN DE AARDSE MENSEN ELKAAR AAN. TOEN KWAM JACK HARKNESS NAAR VOREN.
MIJN NAAM IS HARKNESS. IK HEET U WELKOM OP DE AARDE!

DE SPANNING WAS GEBROKEN EN IEDEREEN HAALDE OPGELUCHT ADEM. TOEN ZEI DE COMMANDANT VAN DE TROEPEN:
VOOR UW EIGEN VEILIGHEID ZULLEN WIJ U ONAFGEBROKEN BEWAKEN. INTUSSEN BEN IK GENOODZAAKT DIE REUZEN IN VERZEKERDE BEWARING TE STELLEN!
DAT BEGRIJP IK

DE KRONEN, DIE DOOR DE MARSBEWONERS ALS SLAVEN GEBRUIKT WERDEN, WERDEN NAAR EEN GEBOUW GEBRACHT, DAT VROEGER ALS OPSLAGPLAATS VAN HET LEGER HAD DIENST GEDAAN.
IK ZAL ME NAAR DE WENSEN VAN DE AARDBEWONERS SCHIKKEN. LATER KAN IK DE KRONEN WEL BEVRIJDEN!

KARIL STOND TOE DAT GELEERDEN HET RUIMTESCHIP BEKEKEN EN ZE BEVAL HAAR MANNEN ALLE GEWENSTE UITLEG TE GEVEN.
MAAR DAT IS GEWELDIG! DEZE VINDINGEN KUNNEN WIJ OOK GEBRUIKEN!

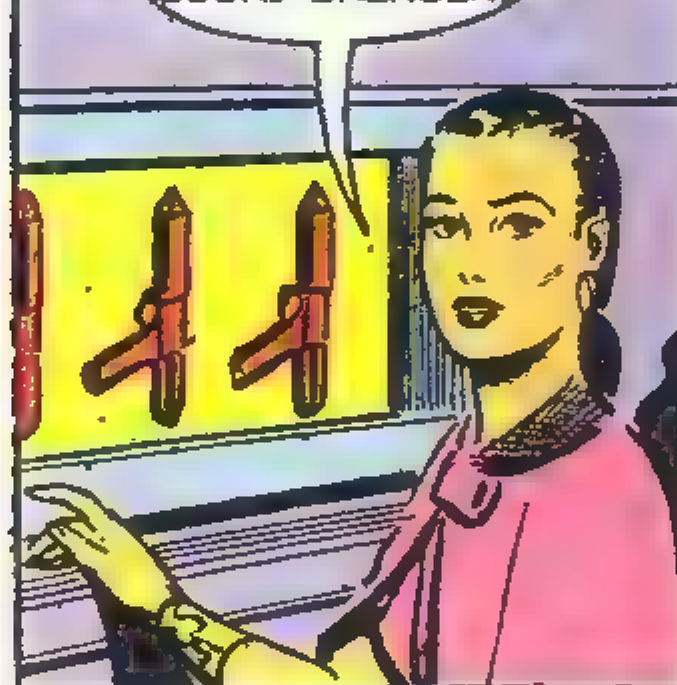

INTUSSEN WERDEN KARIL EN HAAR HELPERS NAAR LONDEN GEBRACHT, WAAR ZE GROTE OPSCHUDDING VERWEKTEN.

MAAR DE VERGADERINGEN EN DINERS VERVEELDEN KARIL AL GAUW. OP EEN DAG ZEI ZE TEGEN JACK, DIE HAAR OVERAL VERGEZELD HAD:
IK BEN ERG MOE. WILT U ME TERUGBRENGEN NAAR HET DORP WAAR WE GELAND ZIJN?
ZOALS U WENST. WE GAAN TERUG!

IN HET DORP AANGEKOMEN ZAGEN ZE DAT MEN HET RUIMTESCHIP OP EEN VERHOGING GEHESEN HAD.
IK HOOR DAT UW MANNEN HET RUIMTESCHIP GAAN REPAREREN?
JA. BINNENKORT MOETEN WIJ TERUG NAAR MARS OM VERSLAG UIT TE BRENGEN OVER ONS BEZOEK!

INTUSSEN MAAKTE KARIL HAAR PLANNEN. OP EEN DAG ONTMOETTE ZE BETTY ROSS EN HAAR LEERLINGEN.
DEZE KINDEREN KAN IK GEBRUIKEN! ALS HET SCHIP KLAAR IS, ZAL IK HEN AAN BOORD LATEN BRENGEN!

EN TWEE DAGEN LATER...
HET RUIMTESCHIP IS KLAAR. WE KUNNEN TERUGKEREN NAAR MARS!

GOED, DAN ZULLEN WE DE KINDEREN AAN BOORD BRENGEN!

KARIL LIEP NAAR HET GEBOUW, WAARIN DE KRONEN WAREN OPGESLOTEN.
KRONEN, IK BEVEEL U: KOM NAAR BUITEN!

EN TOEN...
WAT ZULLEN WE...

MAAR DE SCHILDWACHT ZWEEG METEEN, VERLAMD DOOR EEN STRAAL UIT KARILS REVOLVER.
EN DE KRONEN KWAMEN NAAR BUITEN OM KARILS BEVELEN UIT TE VOEREN.

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK VI

In de val gelopen

Toen Manuel terugkwam van zijn wacht bij de helikopter, liep hij rechtstreeks naar Vicky en John Graham. Zijn ogen gleden van de een naar de ander en bleven op John rusten. Om zijn mond verscheen een sluwe glimlach. „U hebt er geen bezwaar tegen dat we enige verandering in onze plannen brengen, señor?" zei hij. „U kunt met José terugvliegen naar Montegranda en daar op mij wachten. Ik ga alleen door naar de Sombrero, met muilezels die de kisten dragen."

John Graham was even verbaasd. Toen zei hij: „Daar heb ik wél bezwaar tegen. Jij hebt niet het recht om verandering in de vlucht te brengen. Ik ben de gezagvoerder en jullie moeten mijn orders gehoorzamen."

De ogen van Manuel vernauwden zich tot een spleet. „Ik ben de agent van señor Lobo," zei hij, „en ik kan in zijn naam beslissingen nemen."

„Wat zegt hij?" vroeg Vicky.

„Hij wil dat wij met José teruggaan naar Montegranda, terwijl hij alleen verder reist naar de Sombrero," antwoordde John Graham. „Het staat me niet erg aan."

„Maar we zoeken pappa!" zei Vicky ontdaan. „En als we niet naar de berg gaan. . ."

„Ik weet het," onderbrak John haar. „Maak je geen zorgen. Ik sta erop de opdracht van Lobo uit te voeren. Tenzij ik van hem een tegenbevel ontvang."

„En, señor?" zei Manuel. „Hebt u zich bedacht? Het heeft trouwens geen zin om zonder mij en de kisten dieper het binnenland in te vliegen."

John Graham ging vlak voor Manuel staan. „Luister eens goed," zei hij kalm, maar nadrukkelijk. „Ik heb de verplichting op me genomen om jou en je kameraad en de bagage naar de Sombrero te vliegen en dat doe ik. Begrepen?"

Even verscheen er een moordzuchtige schittering in de ogen van Manuel en Vicky vreesde dat hij een mes zou trekken. Maar toen trok hij zijn schouders op en ging naar buiten.

John Graham wenkte Vicky. „Kom mee," zei hij. „We gaan naar de helikopter. De kerel mocht het eens in zijn hoofd halen om eraan te knoeien."

José, die in de schaduw naast de machine zat, schoot overeind toen hij Manuel en de anderen zag naderen.

„We vertrekken nu direct," zei John kortaf. „En die kisten worden niet uitgeladen."

Manuel gromde een paar woorden tot zijn kameraad, waarna beiden instapten. Enige minuten later was de machine opgestegen en vloog naar de top van de Sombrero, die in de verte zichtbaar was.

„Hoe meer ik over het geval nadenk, des te verdachter het mij voorkomt," zei John Graham zacht tegen Vicky, nadat ze een kwartier hadden gevlogen. „Manuel moet al bij het vertrek uit Porto Nero dit plan hebben gehad. Er is geen telefonische verbinding met Boca; hij kan dus geen opdracht hebben gekregen om verandering in de reisroute aan te brengen. En ik ben ervan overtuigd dat hij het niet eigenmachtig mag doen. Had hij er misschien met de goederen vandoor willen gaan? Maar waarom zou hij dan José met ons naar Montegranda terug willen sturen? Ach," zei hij tenslotte, „waar maak ik me druk over? Ik voer mijn opdracht uit en met de rest heb ik niets te maken."

Ruim twee uur later hadden ze de Sombrero bereikt en John liet de machine rond de top cirkelen. Aan de andere kant van de berg zagen ze een kale, vlakke rotsgrond. Terwijl ze daalden, zag Vicky op de berghelling een aantal hutten. Dit was blijkbaar de nederzetting, die dezelfde naam droeg als de berg, de eindbestemming van hun vlucht. Het dorpje zag er verwaarloosd uit en leek verlaten. Vicky vroeg zich af welke handel Manuel en José hier hoopten te drijven. Het geval kreeg meer en meer een verdacht tintje.

John Graham zette de helikopter aan de grond en keek Manuel aan. „We zijn er," zei hij. „Je kunt tegen afgifte van een bewijs van ontvangst de kisten nu uitladen. De overeenkomst houdt in dat ik één dag hier blijf. Overmorgen vliegen we terug naar Porto Nero."

„Heel goed," antwoordde Manuel. Zijn stem klonk kalm en beleefd.

Vicky en John klommen uit de machine en keken om zich heen. De zon zou spoedig ondergaan. Op deze hoogte heerste een koele temperatuur en er woei een stevige wind. John liep naar Manuel en zei: „En nu zouden Vicky en ik graag een onderdak willen hebben. Ik hoop tenminste dat we hier ergens de nacht kunnen doorbrengen?"

„Natuurlijk, señor," zei Manuel. „Wilt u mij maar volgen?"

Hij ging hen voor naar een houten bouwsel, een soort schuur. Het stond met de achterwand tegen de berg, waarvan de helling aan deze kant erg steil was.

„Wat een troosteloze omgeving," zei John. „Ik zie geen sterveling."

„Het dorp is onbewoond, behalve op bepaalde tijden als de Indianen in deze richting trekken," verklaarde Manuel. „Zij kunnen nu elk ogenblik verschijnen. Ze kennen mij. Hun vrouwen zullen voor ons koken. Intussen kunt u hier rusten." Hij opende de deur en ging opzij om de anderen te laten passeren.

„Ik had niet veel verwacht," zei John tegen Vicky, „maar toch wel iets meer dan dit."

In het vertrek was het pikdonker. Ramen ontbraken en het was er kil. Bij het licht dat door de deuropening naar binnen viel, zagen ze een paar kisten en

Wat voorafging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky wil naar hem toe. Samen met een vriend, John Graham, en twee Zuidamerikanen, Manuel en José, trekt ze per helikopter het binnenland in.

iets dat een houten bank moest zijn.

„Is dit alles wat je ons kunt bieden?" zei John Graham tegen Manuel, die op de drempel stond.

„Het is goed genoeg voor *jou*, koppige Engelsman!" grauwde Manuel. Meteen deed hij een stap terug en sloeg de deur dicht, zodat ze plotseling in een dichte duisternis stonden. Vicky hoorde het geluid van een grendel en van zich verwijderende voetstappen. „Hij. . . hij heeft ons opgesloten!" hakkelde ze.

„Ja," zei John woedend. „Wat een sufferd ben ik geweest om niet te vermoeden dat hij zo'n gemene streek zou uithalen!" Hij liep tastend naar de deur en rukte eraan, maar het was duidelijk dat hij zich vruchteloos afmatte. Ze waren in een val gelopen en de schurkachtige Manuel had geen half werk gedaan.

Opeens zag Vicky een smalle streep licht, die door een spleet tussen twee planken van de zijwand scheen. Ze liep erheen, drukte een oog tegen de opening en gluurde naar buiten. Vanaf haar plaats kon ze net de helikopter zien. Manuel en José laadden de kisten uit, deden de deksels eraf en pakten de inhoud uit. Even keek ze gespannen toe en toen riep ze opgewonden: „Oom John! Kom eens gauw kijken! Die kerels halen geweren uit de kisten!"

John Graham tuurde eveneens door de spleet. „Je hebt gelijk," zei hij. „De kisten hebben waarschijnlijk dubbele bodems, waartussen de wapens verborgen zijn geweest. Ik heb er trouwens maar één vluchtig geïnspecteerd. O, ik ben een stommeling, een driedubbel overgehaalde stommeling!"

Naast de helikopter lag een stapeltje onschuldige artikelen, maar uit het onderste deel van de kisten haalden Manuel en José buksen, ammunitie en vier lichte machinegeweren.

„Die wapenvoorraad is voldoende om van dertig of veertig kerels een gevaarlijke bende te maken," zei John.

„U moet zich geen verwijten maken," zei Vicky. „Wat denkt u dat dit te betekenen heeft?"

„Ik heb er geen flauw idee van," bekende John Graham. Hij leunde tegen de wand van hun gevangenis en staarde somber in de duisternis.

Vicky hield haar ogen weer voor de opening. Nadat Manuel en José alle wapens en ammunitie hadden uitgepakt, verdwenen ze ermee.

John Graham pijnigde vruchteloos zijn geest, zoekend naar een middel dat hun bevrijding kon bewerken.

„We moeten deze ruimte doorzoeken, oom John," zei Vicky. „Misschien vinden we een losse plank en kunnen we die zover wegtrekken, dat ik door de opening kan kruipen. Hebt u lucifers?"

„Ja," antwoordde John Graham. „We kunnen het proberen, maar erg veel hoop heb ik niet." Hij streek een lucifer aan en hield die omhoog. Bij het licht van het vlammetje zag Vicky dat de achterwand werd gevormd door de rots; aan de voet ervan waren enige kisten op elkaar gestapeld.

De lucifer ging uit en John Graham moest een tweede aanstrijken. Een plotselinge kreet van Vicky deed hem opkijken. „Wat is er?" vroeg hij.

„Voelt u het niet, oom John?" riep Vicky. „Het tocht hier! Een koud briesje, en het komt van de achterwand. Daar *moet* een gat zijn!"

Wordt vervolgd

Zullen Vicky en John Graham uit de schuur weten te ontsnappen?

BETSY

IK GA VOOR DETECTIVE LEREN!

BETSY, WAAR BEN JE? JE MOET NAAR DE KAPPER!

IK WIL NIET NAAR DE KAPPER. IK WIL DETECTIVE WORDEN!

MOEDER GAAT WEG. DAN KAN IK RUSTIG LEREN!

EERSTE LES:
HET SCHADUWEN VAN VERDACHTE PERSONEN.

TJONGE, DIE ZIET ER VERDACHT UIT!

DAAR GAAT IE DAN!

DIT IS VEEL LEUKER DAN NAAR DE KAPPER GAAN!

?
HEE, WAT GEBEURT DAAR?

DAAR MOET IK BIJ ZIJN!

WAAROM ZOU DIE AGENT ACHTER BETSY AAN ZITTEN?

WAT MOET BERTJE DAAR ACHTER DIE AGENT?

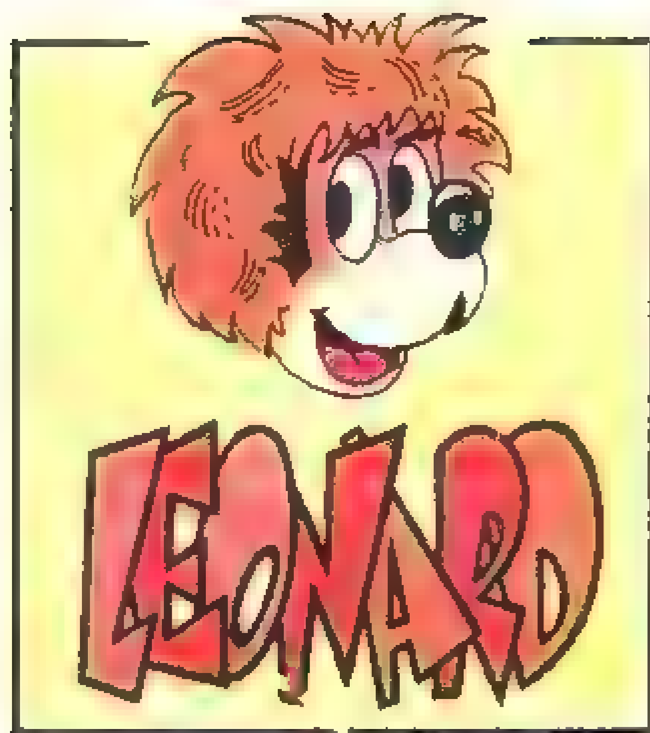

KOM, IK GA EENS AAN HET WERK!

WÁT? HIJ IS HELEMAAL GEEN VERDACHT PERSOON!
DOE NIET ALS IK! LAAT UW HAAR KNIPPEN
BIJ KAPPER PRUIK!

KAPPER PRUIK
DOE NIET ALS IK! LAAT UW HAAR KNIPPEN
BIJ KAPPER PRUIK!
OPEN
O, HALLO, BETSY! IK ZIE DAT JE AL OP WEG BENT NAAR DE KAPPER!

KNIP KNIP
PERMANENT

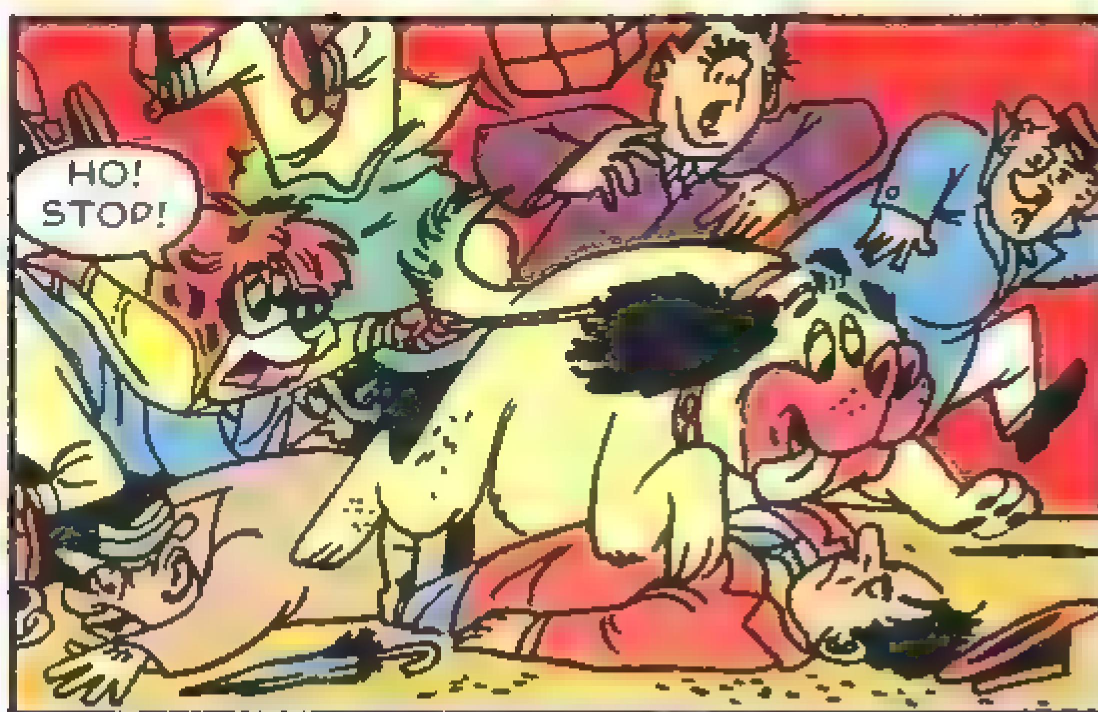

LEONARD

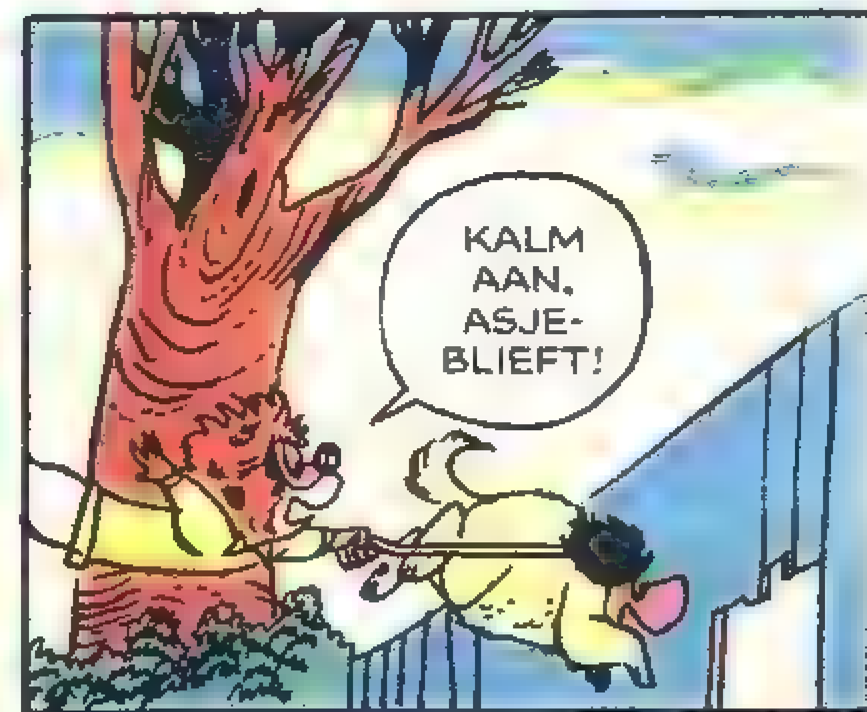

ALS IK GELD HAD, ZOU IK DAT BOEK KOPEN!
SJORS

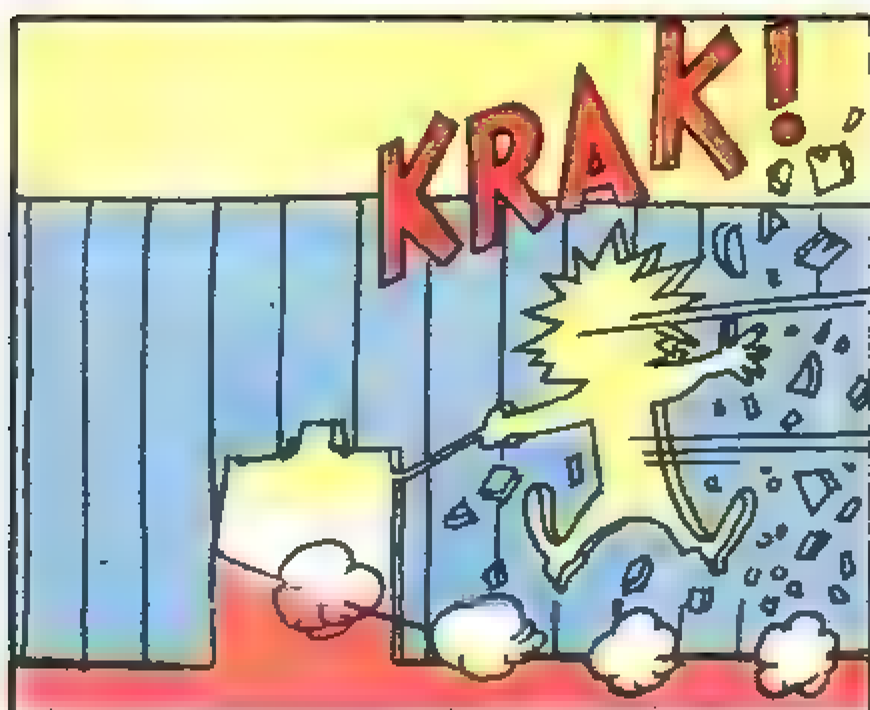

LEONARD WIL GELD GAAN VERDIENEN.
VOOR EEN KLEINE VERGOEDING GA IK MET UW HOND WANDELEN!
DAT IS GOED!

NEE, DIT IS MIJN HOND NIET!

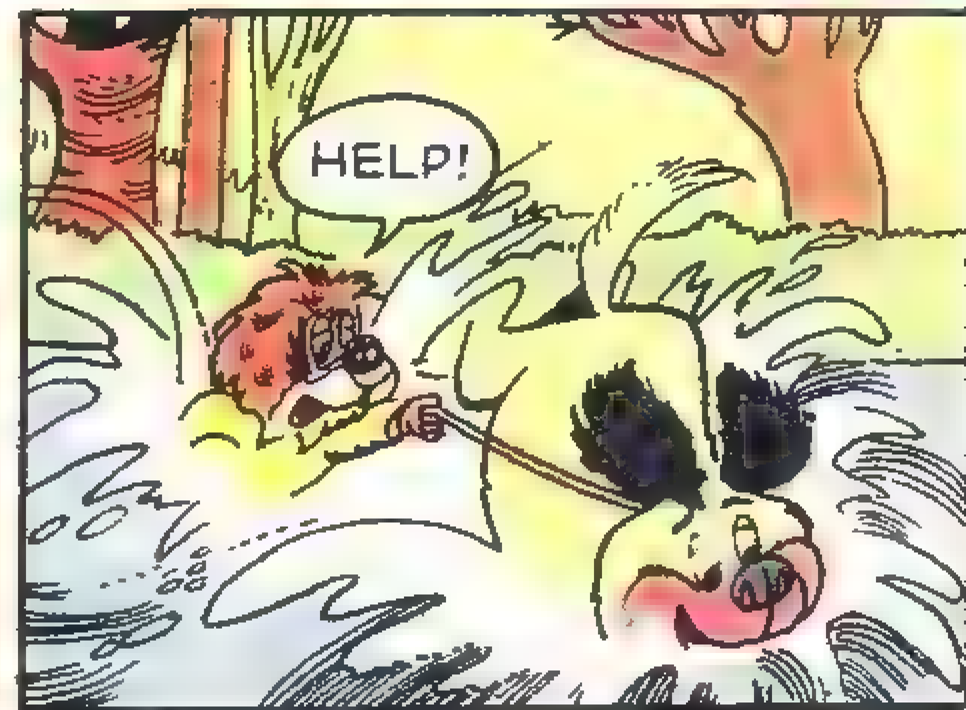

DEZE IS VAN MIJ!
O!

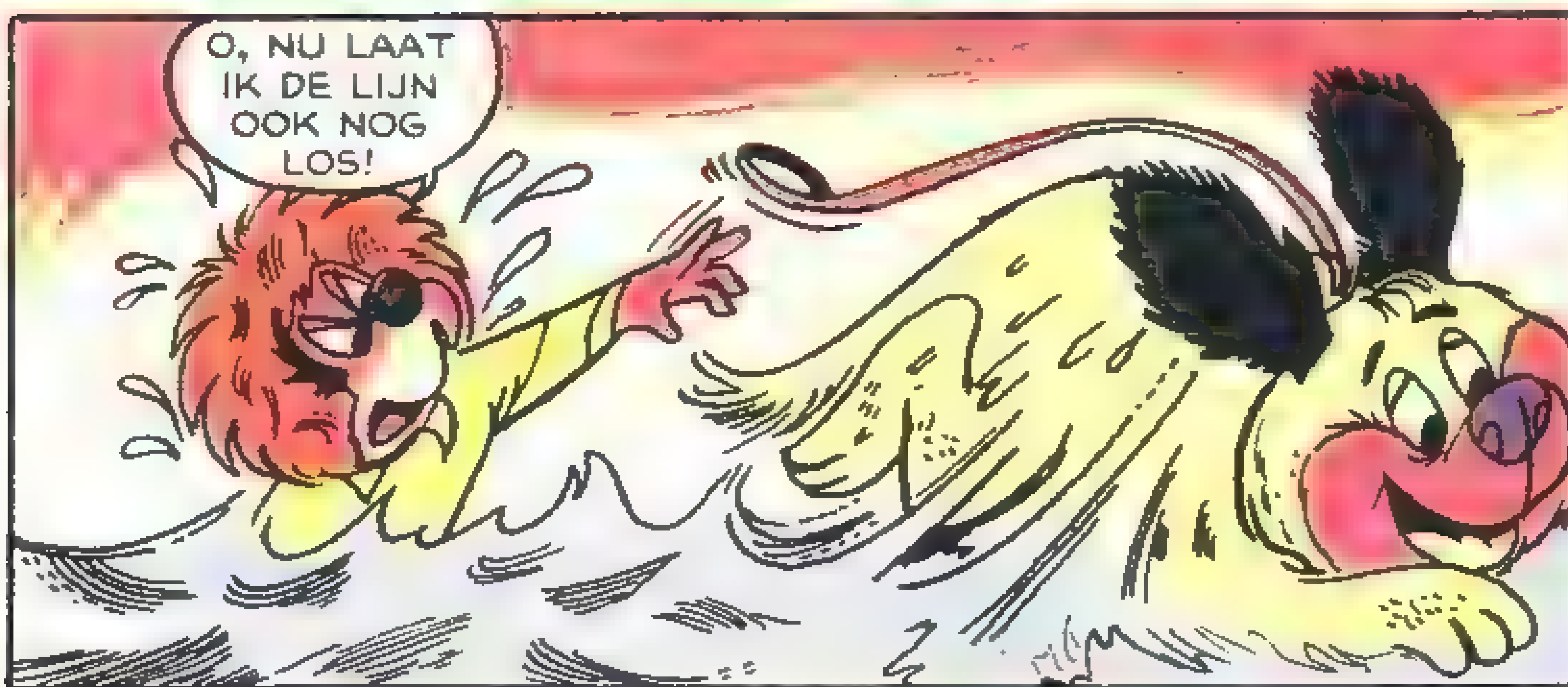

HO! STOP!

KALM AAN, ASJE-BLIEFT!

KRAK!

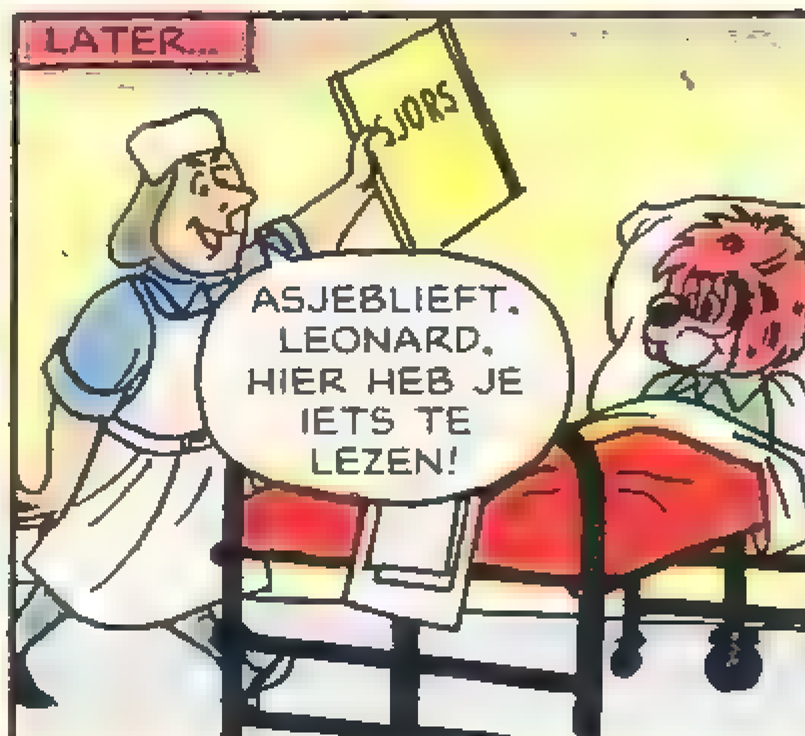

HEE, GA VAN MIJN LAND AF!

HELP!

O, NU LAAT IK DE LIJN OOK NOG LOS!

KOM, IK GA EENS NAAR HUIS OM WAT TE ETEN!
BLUB!

DIT IS EEN SPOED-GEVAL! HEBT U EEN BED VOOR HEM?

LATER...
SJORS
ASJEBLIEFT, LEONARD, HIER HEB JE IETS TE LEZEN!

DAT BOEK HEB IK IN ELK GEVAL TÓCH GEKREGEN!

De schat van Red Drummond

Vervolg van bladzij 19

die tunnel trachten te komen. Misschien is de doorgang naar de binnengrot niet helemaal verstopt en kunnen we die toch bereiken."

„Precies," zei Ben. „En desnoods graven we ons door de instorting heen. De buit mag ons niet ontgaan. Bedenk hoeveel goud en juwelen daar wellicht op ons liggen te wachten." Hij keek de beide jongens aan. „De vrij gebleven opening is niet groot, maar het lijkt me dat een van jullie er zich precies door kan wringen. Ik ben te breed. Wat denk je?"

De jongens keken langs de rotswand omhoog.

„Er zijn bijna geen uitsteeksels om de voeten steun te geven," zei Jim. „Als we een ladder hadden. . ."

Zijn broer onderbrak hem.

„We hebben geen ladder nodig!" riep hij opgewonden. „Kijk! Die streep daar geeft aan hoe hoog het water bij vloed stijgt. Nauwelijks een meter beneden de ingang van de tunnel. De oplossing is dus heel eenvoudig: we komen met hoogwater terug in een bootje."

„Goed idee," zei Ben Smart. „Hoe laat is de vloed het hoogst?"

„Om drie uur," antwoordde Harry.

„Dan zorgen we tegen die tijd weer hier te zijn," besliste Ben. „Zijn jullie in het bezit van een zaklantaarn? Ja? Breng die mee. En een flink stuk touw kan ook van pas komen. Ik huur een bootje en wacht daarmee om half drie aan de steiger. Afgesproken?"

„Ja," antwoordden beiden.

Dan legde Ben Smart een vinger — bruin gevlekt door nicotine — tegen zijn lippen.

„Spreek er met geen woord over," zei hij nadrukkelijk. „Tegen niemand. Zelfs niet tegen je oom. Hier geldt het spreekwoord: de huid niet verkopen vóór de beer geschoten is. Maar wanneer we de buit hebben bemachtigd. . . aha. . . dan zullen we de mensen grote ogen laten opzetten!"

Tijdens de lunch viel het de jongens moeilijk hun geheim te bewaren. Beiden brandden van verlangen hun oom in vertrouwen te nemen. Vooral Harry had graag alles verteld, want hij was er bijna zeker van dat de man die zich Ben Smart noemde, een onbetrouwbaar individu was, misschien wel een misdadiger. Maar hun oom zou die mening wellicht ook zijn toegedaan en dan bestond het gevaar dat hij hun verbood met de man naar de grot te gaan.

„Zal ik je eens wat vertellen, Jim?" zei Harry, zodra zij na de lunch weer buiten stonden. „Ik vertrouw die meneer de zeeman Ben Smart geen sikkepit. Ik ben er zeker van dat hij geen zeeman is. Hij moest óns vragen wanneer het vloed was, terwijl hij eerst opschepte dat hij deze kust zo goed kende. Dat klopt niet. En dat verhaal over Red Drummond leek me al te fantastisch."

Het gezicht van Jim betrok.

„Bedoel je dat er geen schat is?" vroeg hij.

„Ik denk dat Ben het verhaal uit zijn duim heeft gezogen," verklaarde Harry. „Ik vermoed dat hij die kaart zelf in de fles heeft gestopt. De vraag is dus: waarom heeft hij dat gedaan? Op die vraag zou ik graag het antwoord willen weten. En waarom heeft hij ons nodig?"

„Goed, laten we aannemen dat er geen schat is," merkte Jim op. „Maar dan moet er toch iets anders zijn."

„O, dat geloof ik ook," zei Harry. „Hij heeft al die moeite niet voor niets gedaan."

De jongens waren enigszins opgewonden, terwijl zij hun voorbereidingen troffen. In de schuur vonden zij een stuk stevig touw; daarna gingen zij naar de winkel in het dorp en kochten nieuwe batterijen voor hun zaklantaarns.

Toen zij tenslotte, precies om half drie, aan de steiger waren, bleek hun dat Ben in een twistgesprek met de botenverhuurder was gewikkeld.

„Onthoud dat ik je heb gewaarschuwd," hoorden zij de verhuurder kwaad zeggen. „Als jij denkt het beter te weten, ga je gang. Maar je zult spoedig genoeg gewaarworden dat je abuis bent."

Ben keek grimmig. Hij gromde een onverstaanbaar antwoord en wenkte de jongens.

„Stap in!" riep hij. „We gaan."

Terwijl de kleine jol afvoer, keek de botenverhuurder hen met een bedenkelijk gezicht na. Hij schudde het hoofd, mompelde iets en liep dan terug naar zijn huisje.

„Die vent is een bange zeurkous," zei Ben, die de verwonderde blikken van de jongens opmerkte. „Hij is woest omdat ik er niet van wilde horen zijn knecht mee te nemen. Hij beweerde dat het getij verraderlijk is."

„Dat is waar, tenzij men de stromingen goed kent," antwoordde Harry. „Oom waarschuwt ons altijd voorzichtig te zijn."

„Heel verstandig van je oom," zei Ben. „Maar met mij zijn jullie veilig."

Hij roeide met heftige slagen en zij bereikten spoedig de Zandloper, waarin het water thans was gestegen tot de streep, welke zij die morgen hoog boven zich hadden gezien. Ben richtte het bootje naar een punt precies beneden de kleine, donkere opening, die naar de binnengrot leidde. Daar haalde hij de riemen in, greep een bootshaak en trok de jol tegen de rotswand.

„Voorzichtig met uitstappen," riep Ben en het was duidelijk dat hij moeite had het scheepje op het kolkende water in bedwang te houden.

Het lukte Harry vlot zich op te trekken naar een smalle rotsrand voor de gedeeltelijk ingestorte tunnelopening. Jim was op het punt hem te volgen, toen de bootshaak slipte en de jol zijwaarts zwenkte.

De jongen wankelde en viel bijna overboord, maar als door een wonder slaagde hij erin het evenwicht te herstellen. Ben kreeg na enige minuten het bootje weer onder controle en Jim bevond zich spoedig naast Harry op de richel.

Toen zij tenslotte, precies om half drie, aan de steiger waren, bleek hun dat Ben in een twistgesprek met de botenverhuurder was gewikkeld.

„Die vent is een bange zeurkous," zei Ben, die de verwonderde blikken van de jongens opmerkte. „Hij is woest omdat ik er niet van wilde horen zijn knecht mee te nemen."

„Maak voort!" schreeuwde Ben. „Die lamme boot is moeilijk te houden."

De jongens knipten hun lantaarns aan en richtten het licht op de opening. Zij zagen dat de instorting slechts plaatselijk was en dat de gang een meter verder weer ruim was. Het gat was nauwelijks groot genoeg, maar eenmaal erdóór konden zij weer rechtop staan.

Ben begon aanwijzingen naar hen te roepen, maar enige ogenblikken later brak zijn stem plotseling af. Zij hoorden een plons en een woedende uitroep. De twee broers kropen terug naar de opening, keken over de richel naar beneden en zagen dat Ben in moeilijkheden verkeerde. Hij had de bootshaak in het water laten vallen en trachtte die met een roeiriem weer naar zich toe te halen. Inmiddels dreigde de jol naar de open zee af te drijven. Toen Ben het bootje eindelijk weer langszij de rotswand had gemanoeuvreerd, wierp Harry hem het ene einde van het touw toe en zei hem dit stevig vast te knopen aan de ring in de voorsteven.

„Jij zult hier op de rand moeten blijven om het andere einde in je handen te houden," zei Harry tegen Jim. „Ik ga terug om het onderzoek voort te zetten."

Bijgelicht door de lantaarn liep hij door naar de verste wand van de binnengrot. Hier en daar was de bodem gespleten en de ondiepe kloven waren gedeeltelijk gevuld met losse rotsstukken.

„Ik zie geen kist of koffer, alleen brede scheuren, waarin stenen liggen," riep Harry over zijn schouder naar de ingang van de grot.

„Dan is de schat natuurlijk onder een van die stenen verborgen," schreeuwde Ben terug. „Zoek daar!"

Harry wierp de rotsstukken terzijde tot zijn handen pijn deden en hij begon de moed reeds te verliezen. Maar aan liet hij een kreet horen.

„Ik heb een platte metalen trommel gevonden!"

„Dat moet het zijn!" riep Ben. „Breng de trommel mee. Maar vlug! Het water loopt af."

Enige ogenblikken was het stil.

„Het ding zit klem," klonk tenslotte de stem van Harry. „Jim zal me moeten helpen. Hou de jol zo lang in positie met de bootshaak."

„Oké," antwoordde Ben. „Maar maak zo vlug mogelijk voort."

Zodra Ben een stevige steun voor de bootshaak had gevonden, liet Jim zijn einde van het touw los, knipte zijn lantaarn aan en haastte zich naar Harry. Tot zijn verbazing zag hij dat zijn broer de doos reeds in de hand hield en hem een teken gaf dit niet door een uitroep te verraden.

„Het is een verdacht zaakje," fluisterde Harry in Jims oor. „Als Ben zeeman is, ben ik eerste minister. Een kind kan handiger met een jol omgaan dan hij."

„Wat kunnen we doen?" vroeg Jim ongerust.

„Allereerst teruggaan vóór Ben vermoedt dat wij verdenking koesteren. Je weet hoe sterk het water trekt wanneer de vloed afloopt."

Zij kropen weer naar de ingang; Ben, het gezicht paars gekleurd van inspanning, uitte een wilde kreet toen hij hen op de rotsrichel zag verschijnen.

„Eindelijk!" steunde hij en zijn ogen schitterden terwijl hij naar de trommel keek, die Harry hem toonde. „Goed werk! Gooi hem in de boot."

Harry wierp het kistje naar beneden, maar hij richtte opzettelijk verkeerd. Het miste de jol en viel met een plons in een poel dicht naast de achtersteven.

„Stommeling!" tierde Ben en trachtte onmiddellijk de gezonken schat met de bootshaak op te halen. De trommel lag op de bodem van de diepe poel en was door het heldere water bij het licht van hun lantaarns juist zichtbaar. Maar terwijl Ben met zijn bootshaak stootte, werd de

Harry wierp het kistje naar beneden, maar hij richtte opzettelijk verkeerd.

jol door het terugstromende water naar de ingang van de grot getrokken.

„Pas op!" riep Harry. „Gebruik de riemen! Anders word je naar zee gesleurd."

Ben volgde die raad op en na enige onhandige pogingen kreeg hij het bootje weer onder bedwang. Maar hij scheen zijn ogen niet van de gezonken trommel te kunnen afhouden. Hij greep opnieuw de bootshaak en het lukte hem dit maalde punt door het deksel van de doos te stoten. Hij trok zijn buit binnenboord en nauwelijks een seconde later werd de jol door een draaikolk gegrepen en dreef snel open zee in.

„Nu zitten we lelijk in de knel!" riep Jim. „En hij heeft de schat!"

„Dat dénkt hij," zei Harry grinnikend. „Maar meneer Ben zal zich een punthoofd schrikken, als hij die trommel opent. Ik heb hem gevuld met stenen en zand, de schat is hier!"

En voor de verbijsterde ogen van Jim haalde Harry uit zijn broekzak een handvol ringen, broches en andere juwelen te voorschijn. Zij fonkelden en schitterden, zelfs bij het flauwe licht in de grot.

„Snap je de kwestie?" zei hij opgewonden. „Is de waarheid je duidelijk? Ben had iemand nodig, klein en tenger, die door dit gat kon kruipen. Hij kon zijn eigen buit niet bemachtigen. Ik durf een lief ding te verwedden dat hij een dief is. Dat verhaal over Red Drummond was een fabeltje. Ik geloof dat. . ."

Hij brak geschrokken zijn woorden af want het onheilspellende plassen van roeiriemen kondigde de terugkeer van Ben aan.

„Vlug! Terug in de binnengrot!" zei Harry tot Jim, want Ben had een riem binnengehaald en trok een revolver.

„Wil je in leven blijven, lummel?" raasde de boef. Hij keek op naar Harry, die bezig was de juwelen weer in zijn broekzak te proppen. „Gooi die spullen in de boot of ik schiet je neer!"

Ben richtte de revolver terwijl hij sprak. Staande op de smalle rotsrand voelde Harry zich hulpeloos. Er was geen tijd Jim naar de binnengrot te volgen. In zijn wanhoop sprong hij naar beneden en kwam op het dolboord van de roeiboot terecht. Een schot klonk, maar de kogel miste, want door de kracht van Harry's sprong sloeg de jol bijna om. Ben deed wilde pogingen op de been te blijven, maar het lukte hem niet. Hij en Harry vielen in het water. Maar terwijl Harry een geoefend zwemmer was, bleek Ben in het natte element een pover figuur te slaan en hij had al spoedig moeite het hoofd boven te houden.

Harry krabbelde op een droog gevallen rotsuitsteeksel en zag nog juist dat het bootje in zee werd gesleurd. Ben slaagde er tenslotte in eveneens de rots te bereiken en trok zich hijgend op naast Harry.

„Jou kleine schooier!" brulde hij en kwam dreigend op Harry af.

Maar Harry had zijn antwoord klaar. Hij bukte zich en diende de kerel een krachtige stoot in de maag toe. Ben gleed uit op de glibberige rots en viel spartelend terug in het water.

„Hoera!" juichte Jim, die weer naar de richel was gekropen. „Dát was een prachtstoot!"

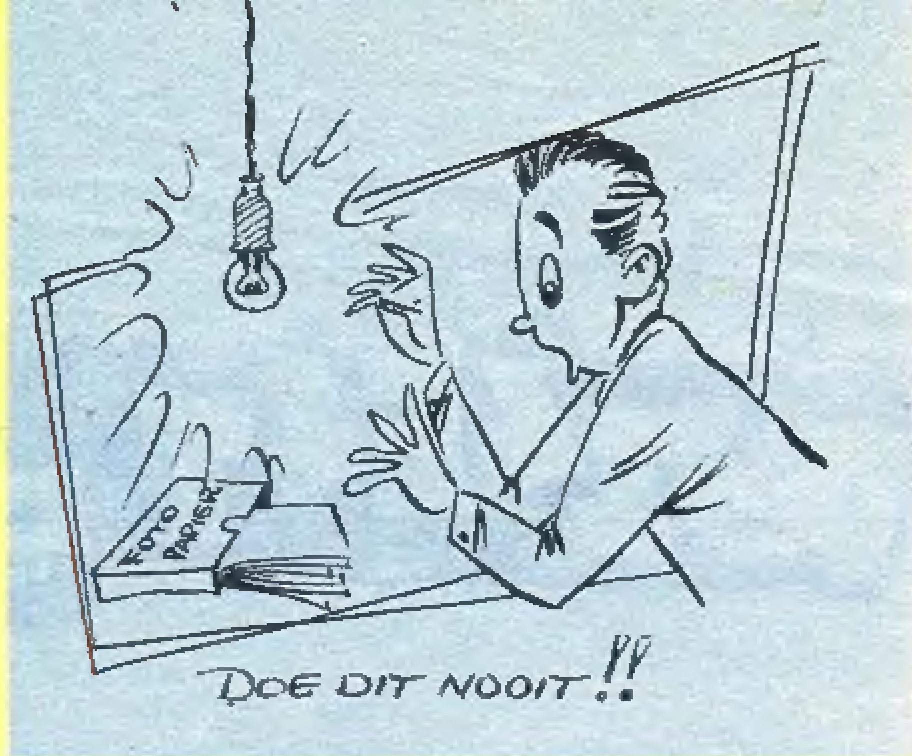
Ben, die een paar grote slokken zeewater naar binnen had gekregen, kwam met wilde slagen naar de rots waarop Harry zich bevond, maar zijn woedende kreten werden opeens overstemd door het geronk van een motorboot. Het geluid werd luider en juist toen Ben de rots weer had bereikt, zwenkte een motorbarkas van de kustwacht puffend uit zee de grot binnen. Op het dek stond een aantal manschappen en tussen hen zagen de jongens de botenverhuurder, die vroeger in de middag bij hun vertrek op de steiger had gestaan.

Ben begreep dat het spel was verloren en hij bood geen tegenstand toen een potige sergeant van de kustwacht hem aan boord sleurde. Even later stapten Harry en Jim over de reling en de barkas voer op volle kracht terug naar de haven.

Het verschijnen in de grot van het vaartuig van de kustwacht was spoedig verklaard. De botenverhuurder antwoordde op de nieuwsgierige vragen van Harry en Jim dat het gedrag en het optreden van de man, die zich Ben Smart noemde, hem die middag zo verdacht hadden geleken, dat hij de autoriteiten had gewaarschuwd.

Dezelfde dag nog, op het politiebureau, werd na een onderzoek vastgesteld dat Red Drummond — want hij was zelf de bedenkelijke held van zijn eigen verhaal — een misdadiger was, die de opbrengst van zijn laatste diefstal had verborgen vóór hij werd gearresteerd en veroordeeld. Na zijn ontslag uit de gevangenis bleek hem dat de buit door een instorting buiten zijn bereik was gebracht. Toen had hij het schrandere idee bedacht de jongens als werktuigen te gebruiken en met hun hulp de kostbaarheden weer in zijn bezit te krijgen. Om hun belangstelling te wekken en met hen in contact te komen had hij de zogenaamde kaart in de fles gestopt. Maar, zoals hun oom opmerkte nadat hem het avontuur was verteld, hij had de verkeerde jongens gekozen!

Druk zelf je foto's af

Omdat wij regelmatig brieven binnenkrijgen met het verzoek eens precies te vertellen hoe men foto's moet ontwikkelen en afdrukken, willen wij daar deze week eens aandacht aan besteden.

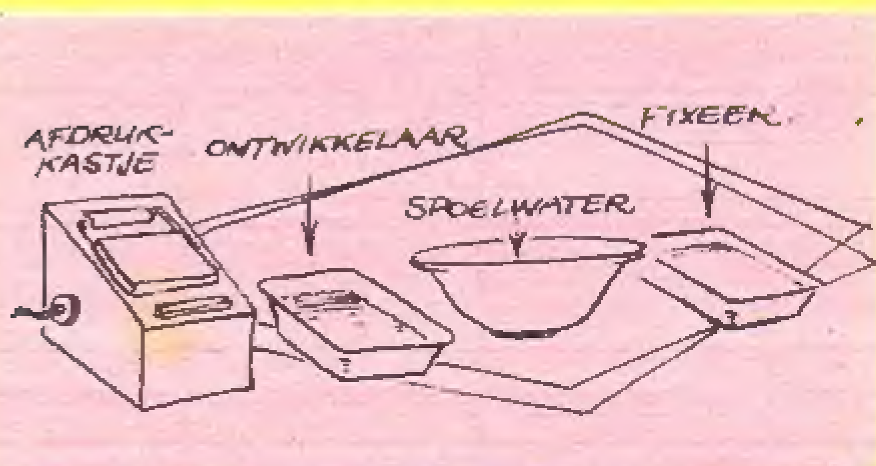
Om te beginnen gaan wij een klein afspraakje maken. Het ontwikkelen van de filmpjes laten wij voorlopig maar aan de vakman over en wij bepalen ons hoofdzakelijk tot het maken van fotoafdrukken op papier.

Daarom hebben wij op de eerste plaats een kamertje nodig dat goed donker gemaakt kan worden. Er mag namelijk geen gewoon licht bij 't fotopapier komen.

Wanneer jullie een donker vertrekje gevonden hebben, moeten jullie toch echt even aan je ouders vragen of de spaarpot opengemaakt mag worden, want helemaal zonder geld kunnen wij geen foto's maken.

Hier is 't lijstje van de dingen die we bij het afdrukken nodig hebben.

A. *Een donkere-kamerlamp* voor papierafdrukken (oranje of geel-groen). Bij dit licht wordt het fotopapier niet zwart. De prijs van deze lamp is f 3.05. Maar voor je deze lamp gaat kopen moet je eerst het volgende goed lezen.

B. *Een afdrukkastje* om het papier in te belichten en de foto's af te drukken. Dit kastje is zelf te maken, maar. . . er is een heel mooi apparaatje in de handel! Kant en klaar! Bovendien werkt het tegelijkertijd als donkere-kamerlamp, zodat je in ieder geval al die f 3.05 plus de prijs van een fitting, stekker en snoer voor die losse lamp uitspaart. Bij 't zelf bouwen krijg je ook andere onkosten en alles bij elkaar zijn die dan even hoog als het nieuwe afdrukkastje. De winkelprijs is f 25.— en het merk Paterson.

C. *Twee schaaltjes* voor afdrukjes van 6 × 9. Een voor het ontwikkelen en een voor het fixeren van de foto's. Deze schaaltjes van plastic kosten ongeveer f 1.— per stuk.

D. Verder hebben jullie nog *fotopapier* nodig. Vraag de handelaar naar contactpapier in de maat van je negatieven (6 × 6 of 6 × 9). Dit papier wordt geleverd in pakjes van 25 en 100 velletjes.

E. *De vloeistoffen*, die jullie tot besluit nog gaan gebruiken zijn nogal aan de vergiftige kant. Zorg dus dat jullie niet met 'n natte vinger langs mond of ogen vegen en gebruik daarom liever een paar tangen à f 1.— per stuk. Eén voor de ontwikkelaar en één voor het fixeren. Denk er verder om dat je nooit fixeer in je ontwikkelaar laat komen want dan is die ontwikkelaar onbruikbaar geworden. Ook niet met de fixeertang in de andere vloeistof komen.

De papierontwikkelaar moet je verdunnen volgens een bijgevoegde gebruiksaanwijzing.

Fixeerzout is poedervormig en moet worden opgelost. Knoei niet met deze spulletjes, want ze geven overal vlekken op, ook op je kleren! Bovendien zijn ze giftig, dus laat niets liggen en maak alles steeds goed schoon.

Nu zijn we klaar om te beginnen. Zorg er steeds voor dat alles in de vaste volgorde staat, zodat je in het halfdonker niet steeds misgrijpt of andere verkeerde handelingen uithaalt.

Eerst het afdrukkastje, daarnaast het schaaltje met ontwikkelaar, dan een schaaltje of klein emmertje met water en aan het eind van de rij staat het schaaltje met fixeer.

Staat alles klaar? Goed, dan doen we het witte licht uit en zitten bij 't kastje waarbij we gerust ons pakje fotopapier open kunnen maken.

Denk erom, voordat we nu weer licht gaan maken moet altijd eerst dit pakje weer gesloten worden.

Wij nemen nu een negatiefje en leggen dit met de *doffe kant naar boven* op het afdrukkastje en daarop een velletje fotopapier met de *gladde kant naar beneden*. Wanneer je de gebruiksaanwijzing, die bij het afdrukkastje geleverd wordt, goed volgt en de toets 1 à 2 seconden ingedrukt hebt, laat je het deksel weer openspringen, je neemt het papier eruit en stopt dit in de ontwikkelaar. Na ongeveer 30 seconden moet dan het beeld zichtbaar gaan worden en na 1 tot 1,5 minuut is het gehele fototje genoeg ontwikkeld.

Blijft de foto na anderhalve minuut nog te licht dan moet je de toets bij het volgende velletje langer ingedrukt laten, bijvoorbeeld 3 of 4 seconden.

Wordt de foto te donker, dan maar 1 seconde de toets indrukken. Zorg dat het gehele velletje fotopapier goed onder de ontwikkelaar blijft, anders ontstaan er plekken op de foto. Als de foto goed uitontwikkeld is, wordt het drukje in het emmertje of schaaltje water even afgespoeld en in het fixeer gestopt. Denk erom dat daarbij de *ontwikkeltang niet in de fixeer* komt.

In dit schaaltje fixeer moeten de foto's 10 tot 15 minuten blijven liggen; in de tussentijd gaan we vast aan een tweede en derde druk beginnen. Neem om te beginnen middelmatig zwarte negatieven. Van heel donkere of bijna doorzichtige negatieven zijn moeilijker goede afdrukken te maken.

Fotopapier wordt namelijk geleverd in verschillende soorten:

Allereerst *normaal* voor normale middelmatige negatieven. Dan is er voor die heel dichte, zwarte negatieven *zacht* papier en voor die heel dunne, haast helemaal doorzichtige negatieven *hard* papier. Door het vaker afdrukken leer je vanzelf de soort papier te gebruiken die bij een bepaald negatief nodig is.

Hebben alle afdrukjes (ook de laatste!) minstens 10 minuten in 't fixeer gelegen, dan gaan we eerst de doosjes papier dichtmaken en dan kan het grote licht weer aangestoken worden.

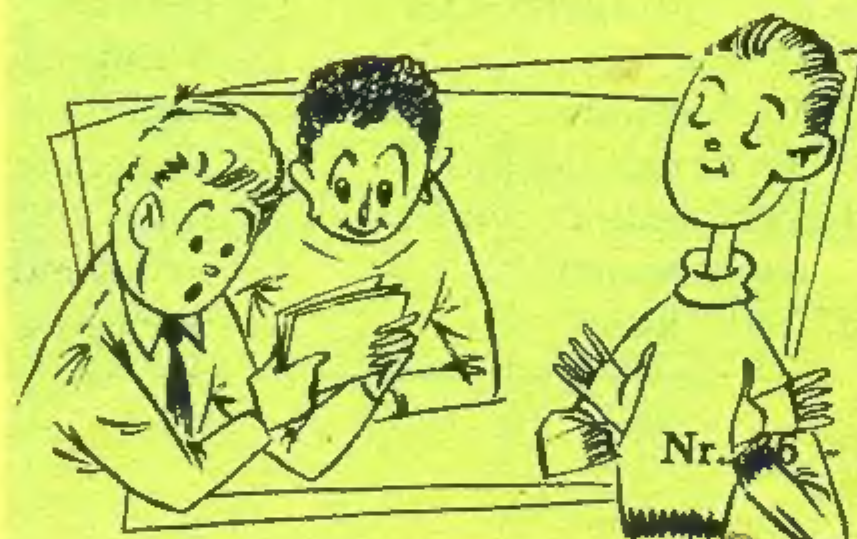
Hierna moet alle fixeer uit de foto's gehaald worden. Daarom moeten ze ongeveer een half uur tot drie kwartier in *stromend* water gespoeld worden.

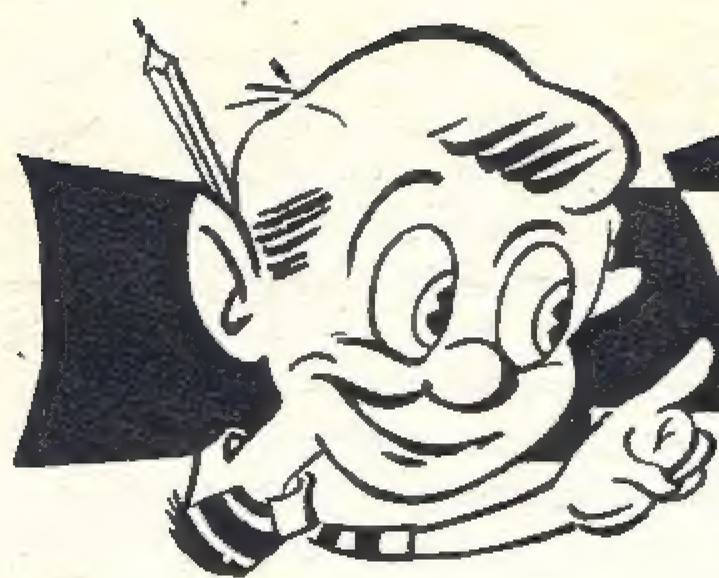
Is dat achter de rug, dan leggen jullie de drukjes te drogen op een schone witte doek met de foto's naar beneden en dan maar rustig laten liggen tot ze droog zijn.

Daarna kun je trots aan alle vrienden je eigengemaakte foto's tonen.

Laten wij afspreken dat er in de rubriek „Vragen staat vrij" altijd wel een plekje over is om jullie bij ontstane moeilijkheden van dienst te zijn.

Veel succes met je eigen donkere kamer! *S.*

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:
2 Uit Kaapstad afkomstig
6 Verkeerd; niet raak
8 In allerijl
10 Schrijfgereedschap
11 Deel van de mond
12 Vaartuig
14 Meisjesnaam
17 Glanzende verf
18 Gebalk van een ezel
20 Grof gebouwd; log
22 Voorzetsel
23 Schildersgereedschap
25 Geweidragend dier
27 Boom
28 Verbouwen
30 En dergelijke (afk.)
31 Persoonlijk voornaamwoord
33 Gril; kuur
35 Inrichting om een voertuig tot stilstand te brengen
37 Vlug
39 Het haar van een schaap
40 Kansspel
42 Ontkenning
43 Aan een bezem bevestigde stok

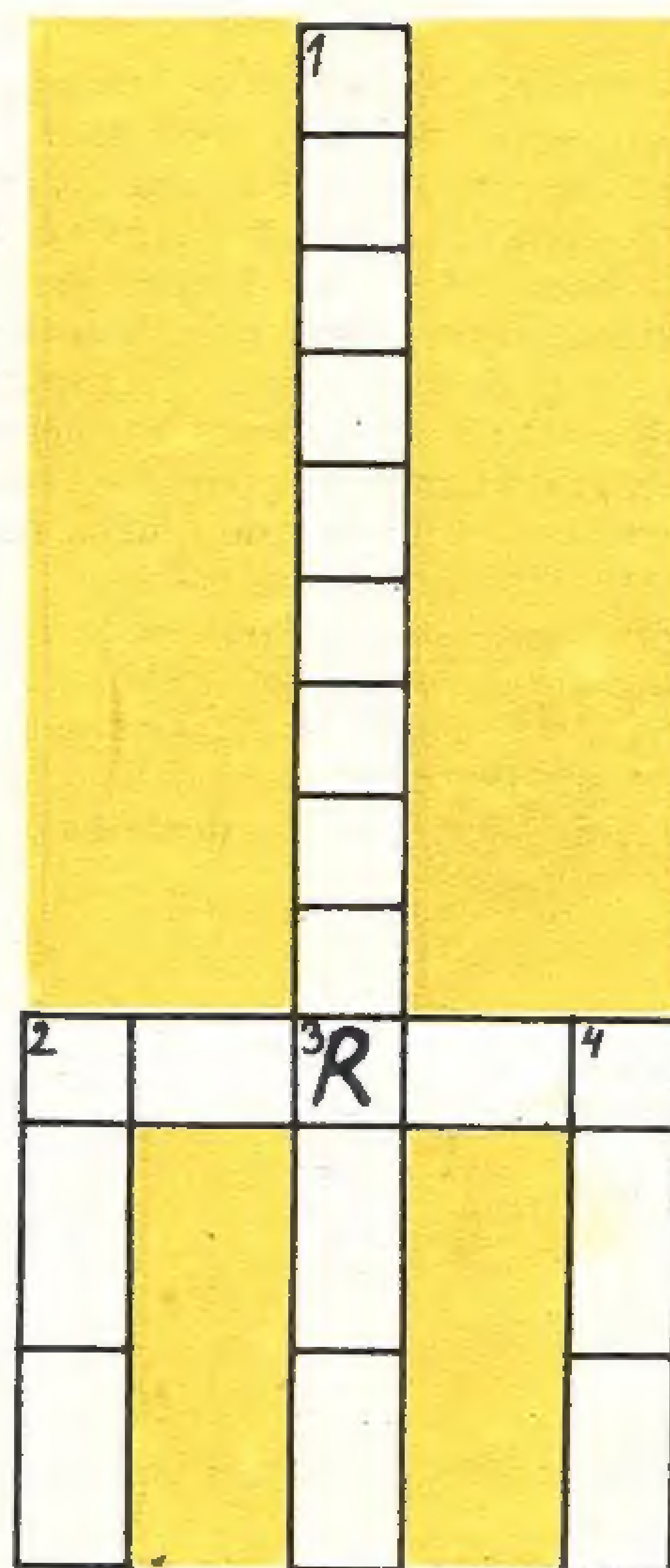
Verticaal:
1 Gereedschap om te hakken
2 Hen
3 Afkorting van Anna
4 Heerser in het Nabije Oosten
5 Geestelijk gezang
6 Bloeimaand
7 Als
9 Proevende tongbeweging
13 Vlinder
15 Grond
16 Struik
19 Voortbewegen op ski's
20 Dik vloeibare meelkost
21 Marterachtig roofdier
22 Kookgerei
24 Zo noemt men een vrouw na het overlijden van haar man
26 Onderwijs
29 Larve van de langpootmug
32 Wagen
34 Rund
36 Moeder
37 Oploopje
38 Met een boog geschoten projectiel
41 Voorzetsel

Harkpuzzel

ingezonden door Hans Verberkt in Blerick:

Horizontaal:
2. Schade, verdriet doen

Verticaal:
1. Iemand die een paard berijdt
2. Aanwijzend voornaamwoord
3. Knaagdier
4. Ontkenning

Ziekenlijstje

Alice Weusten, Molenweg 1a, Eckelrade, Sint-Geertruid (Zuid-Limburg), is 12 jaar oud. Ze zou graag wat post ontvangen.
Henk Karremans, Vrouw Baertestraat 1, IJsselstein (Utr.), 14 jaar oud, is dol op kaarten van dieren en clowns.
Jan Meijer, Zeehospitium Zonneveld in Oostkapelle, is 11 jaar. Hij verzamelt foto's van filmsterren.

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.